

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΓ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19—ΤΗΛ. 27.689 | 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1956 | ΑΡΙΘ. 6

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΑΝΟΣΙΟΥΡΓΗΜΑΤΙ

Ἡ ὑπὸ τόσον δραματικὰς συνθήκας ὑπὸ τῶν ἐν Κύπρῳ ἀγγλικῶν ἀρχῶν κατοχῆς σύλληψις καὶ ἀπέλασις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου καὶ Ἐθνάρχου αὐτῆς κ. Μακαρίου, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κυρηναίας κ. Κυπριανοῦ καὶ δύο ἄλλων σημαιόντων Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, μιᾶς τῶν ἀρχαιοτέρων Ἀυτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, δικαιότατα καταταράξασα καὶ συγκλονίσασα σύμπαν τὸ Παρῆλληγιον, πρῶτιστα πάντων, ὡς εἰκός, συνεκίνησε τὴν Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Αὕτη βαδύτατα θλιβομένη διὰ τὸ κατὰ τῆς πρεσβυτέρας ἀδελφῆς Αὐτῆς ἐπενεχθὲν ἀνόσιον πλῆγμα καὶ συμμεριζομένη ὁλόκληρον τὴν ἐκ τούτου ὁδύνην, ἔσπευσε νὰ ἐκφράσῃ τὰ συναισθήματα Αὐτῆς ταῦτα, διαδηλώσασα τὴν βαθεῖαν Αὐτῆς ἀγανάκτησιν καὶ ἐντόνως διαμαρτυρηθεῖσα ἐφ' οἷς ἀπετολιμήθησαν, καὶ δὴ καὶ ὑπὸ ἐκπροσώπων λαοῦ χριστιανικοῦ, κανχωμένου ἐπὶ ἀγάπῃ καὶ ἀφοσιώσει πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

*

Ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σπυρίδων, ἅμα ὡς ἔλαβε γνῶσιν τοῦ ἀπαισίου ἀγγέλματος, τὸ ἐσπέρας τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς, 9ης ἱσταμένου μηνός, ἔσπευσεν ἐν καιρῷ νυκτὸς νὰ ἐπικοινωνήσῃ, διὰ τοῦ Ἀρχιεραγματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πρὸς τοὺς Σεβ. Συνοδικὸς Συνέδρους καὶ νὰ συγκαλέσῃ αὐτοὺς εἰς ἑκτακτον συνεδρίαν διὰ τὴν δεκάτην προῶν ἡμῶν τῆς ἐπομένης, 10ης τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Τῆς ἐκτάκτου ταύτης συνεδρίας συγκροτηθεῖσιν κατὰ τὴν, ὡς ἀνωτέρω, ὁρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν, ἡ Α. Μακαριότης ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ἐν βαθεῖα συγκινήσει, τὸ θλι-

βερόν γεγονός τῆς αὐτόχρομα ληστρικῆς ἀρπαγῆς καὶ ἀπαγωγῆς τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καὶ Ἐθνάρχου τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ μετὰ τῶν ἐπιλέκτων συνεργατῶν αὐτοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνύποπτος μετέβαιεν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον, ἵνα ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐκπλήρωσιν καθήκοντος. Ζωηρότατα δὲ στιγμήσας τὴν ἀνίερρον καὶ ἀνελευθέραν ταύτην προᾶξιν, ἐξέφρασε τὴν βαθυτάτην αὐτοῦ ἐπὶ ταύτη θλίψιν καὶ ἀγανάκτησιν καὶ εἰσηγήθη, ὅπως ληφθῶσιν αἱ ἐνδεικνύμεναι ἀποφάσεις εἰς ἐκδήλωσιν τῆς διαμαρτυρίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῖς εἰς βάρος τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ἀποτολιμηθεῖσιν, ἵνα μείνωσιν αὐταὶ εἰς τὰς δέλτους τῆς δικαίως καὶ ἀμειλίκτως κρινούσης Ἱστορίας, διαβιβασθῶσι δὲ καὶ ὅπου δεῖ, ἵνα ζητηθῇ ἢ ἐν προκειμένῳ συναντίληψις τῶν δυναμένων νὰ κατανοήσωσι τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ.

Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν, μετὰ τὴν εἰσηγήσιν τοῦ Μακ. Προέδρου, συζήτησιν ἐξεφράσθη ὑπὸ πάντων τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Συνέδρων ἢ βαθεῖα αὐτῶν θλίψις καὶ ἀγανάκτησις ἐπὶ τῷ καταπληκτικῶς πρωτοφανεῖ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου πραξιοπηγήματι τῆς ξενικῆς βίας, ὅπερ θίγει ὁλόκληρον τὸν Χριστιανισμὸν καὶ καταλύει πᾶσαν ἔννοιαν δικαιοσύνης καὶ σεβασμοῦ τῶν ἀπαραγραπτῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ἀκολούθως δὲ ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως, ὅπως ἀποσταλῶσι τηλεγραφήματα, διερχομένην τὴν ὁδὸν τὴν ἀνάπληξιν, τὴν ἱερὰν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ἐντονον διαμαρτυρίαν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τε τὰ Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Βουλγαρίας καὶ πρὸς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, τὸν Προ-

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τῷ νέῳ ἀνοσιουργήματι. Ἡ ἀπήχθις. Αἱ λοιπαὶ διαμαρτυρίαι. — Σάμου Εἰρηναίου, Ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία καὶ αἱ ξένη προπαγάνδα. — Σιανίου καὶ Σιατίστης Ἰακώβου, Λόγος ἐπιμημόσυνος εἰς Γρηγόριον Χ. Παπαμιχαήλ. — Παρατηρήσεων Στήλη: «Λαμπρὰ τὰ προοίμια». Καταισχύνουσα πράξις. Ἀμειλίκτη ἐρωτήματα. Καὶ παρήγορα σημεία. Τὸ Ἐφημεριακὸν Σῶμα. Διὰ τοὺς κρούοντας τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. — Ἡ βοήθεια τῶν Ξένων Ἐκκλησιῶν. — Χρονικά.

μαῖτον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας καὶ τὰς Ἐκκλησίας Σουηδίας καὶ Νορβηγίας.

Τὰ τηλεγραφήματα ταῦτα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἔχουσιν ὡς ἔπεται.

Πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Ρουμανίας καὶ Σερβίας καὶ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Βουλγαρίας.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ ὀδυνῆρας ἐκπλήξεως καὶ ἱερᾶς ἀγανακτήσεως συνεχομένη, ἐπὶ τῷ ἀποτολμηθέντι ἀνοσίῳ ἔργῳ τῆς συλλήψεως καὶ ἐκτοπίσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Μακαρίου καὶ τοῦ Μητροπολίτου Κυρηνείας Κυπριανοῦ μετὰ τῶν σὺν αὐτοῖς, διαμαρτύρεται ἐντόνως κατὰ τῆς ἀνιέρου ταύτης πράξεως, διὰ τῆς ὁποίας καταλύεται καὶ καταπατεῖται πᾶσα ἔννοια προσωπικῆς ἐλευθερίας καὶ δικαιοσύνης, καὶ ποιεῖται θερμὴν ἔκκλησιν πρὸς τὰς ἀδελφὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας, ἵνα ἀσκήσουν τὴν πνευματικὴν αὐτῶν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν ὅπου δεῖ, πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ διαπραχθέντος εἰς βάρος τῶν ἱεραρχῶν τῆς ὁμοδόξου Κυπριακῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὑπὲρ τῶν ὑψίστων ἀνθρωπίνων ἰδανικῶν ἀγωνιζομένων.

† Ὁ Ἀθηνῶν Σπυρίδων, Πρόεδρος.

Πρὸς τὸν Μακ. Πατριάρχην Μόσχας καὶ πάσης Ρωσίας κ. Ἀλέξιον.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐξ ὀνόματος τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ ὀρθοδόξου Λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς χώρας ταύτης, οἵτινες πολλάκις ἠγωνίσθησαν καὶ ἐθυσίασθησαν διὰ τὴν ἐλευθερίαν, δοκιμάζουσα ὀδυνῆραν ἐκπλήξιν καὶ ἱερὰν ἀγανάκτησιν ἐπὶ τῷ ἀποτολμηθέντι ἀνοσιουργήματι τῆς συλλήψεως καὶ ἐκτοπίσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου καὶ Ἐθνάρχου Μακαρίου καὶ τοῦ Μητροπολίτου Κυρηνείας μετὰ τῶν σὺν αὐτοῖς, διαμαρτύρεται ἐντόνως κατὰ τῆς ἀνοσίου ταύτης πράξεως, ἀναμνησκούσης σκοτεινὰς ἡμέρας τῆς δουλείας τοῦ Γένους ἡμῶν, καὶ ποιεῖται θερμὴν ἔκκλησιν πρὸς τὴν ἀδελφὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας, ἵνα ἐπιδειξῆται τὴν ἐκ παραδόσεως ἰσχυρὰν αὐτῆς προστασίαν καὶ ἀσκήσῃ πᾶσαν δύναμιν καὶ ἐπιρροὴν αὐτῆς πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς ἀνιέρου πράξεως κατὰ ἱερῶν προσώπων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους, ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ Λαοῦ ἀγωνιζομένων.

† Ὁ Ἀθηνῶν Σπυρίδων, Πρόεδρος.

Πρὸς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ ὀδυνῆρας ἐκπλήξεως καὶ ἱερᾶς ἀγανακτήσεως συνεχομένη, ἐπὶ τῷ ἀποτολμηθέντι ἀνοσιουργήματι τῆς συλλήψεως καὶ ἐκτοπίσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου καὶ Ἐθνάρχου Μακαρίου καὶ τοῦ Μητροπολίτου Κυρηνείας Κυπριανοῦ μετὰ τῶν σὺν αὐτοῖς, διαμαρτύρεται ἐξ ὀνόματος τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ κατὰ τῆς ἀνοσίου ταύτης πράξεως, δι' ἧς καθυβρίζεται ἡ χριστιανικὴ ἐπωνυμία, καταλύεται πᾶσα ἔννοια προσωπικῆς ἐλευθερίας, κωνικῶς περιφρονοῦνται τὰ δίκαια τῶν λαῶν καὶ βαναύσως ἐπιβάλλεται ἡ ἰσχὺς τῆς ἀδικίας. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, Μήτηρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τοῦ πολλάκις ἀγωνισθέντος καὶ θυσιασθέντος ὑπὲρ τῶν ὑψίστων ἰδεωδῶν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας, καὶ μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀπευθύνεται πρὸς αὐτὸ καὶ δι' αὐτοῦ πρὸς ἅπαντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ ποιεῖται θερμὴν ἔκκλησιν, ὅπως τὸ Συμβούλιον ἀσκήσῃ πᾶσαν τὴν ἐπιρροὴν καὶ ἰσχὺν αὐτοῦ ἐν μέσῳ τῶν χριστιανικῶν λαῶν, ἵνα ἐπανορθωθῇ τὸ ὑπὸ τῶν Ἀγγλων διαπραχθὲν ἀνόσιον ἔργον, εἰς βάρος τῶν ἱερῶν ἰδανικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου.

† Ὁ Ἀθηνῶν Σπυρίδων, Πρόεδρος.

Πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Καντερβουρίας.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ ὀδυνῆρας ἐκπλήξεως καὶ ἱερᾶς ἀγανακτήσεως συνεχομένη, ἐπὶ τῷ ἀποτολμηθέντι ἀνοσιουργήματι τῆς συλλήψεως καὶ ἐκτοπίσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου καὶ Ἐθνάρχου Μακαρίου καὶ τοῦ Μητροπολίτου Κυρηνείας Κυπριανοῦ μετὰ τῶν σὺν αὐτοῖς, πράξει ὑπενθυμιζούση βαρβαρικὰς σφαγὰς Ἱεραρχίας Κύπρου καὶ προκρίτων παρελθόντος αἰῶνος, διαμαρτύρεται ἐξ ὀνόματος τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ κατὰ τῆς ἀνοσίου ταύτης πράξεως, δι' ἧς καθυβρίζεται ἡ χριστιανικὴ ἐπωνυμία, καταλύεται πᾶσα ἔννοια προσωπικῆς ἐλευθερίας, κωνικῶς περιφρονοῦνται τὰ δίκαια τῶν λαῶν καὶ βαναύσως ἐπιβάλλεται ἡ ἰσχὺς τῆς ἀδικίας. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, Μήτηρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τοῦ πολλάκις ἀγωνισθέντος καὶ θυσιασθέντος ὑπὲρ τῶν ὑψίστων ἰδεωδῶν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας, ἀπευθύνεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ποιεῖται θερμὴν ἔκκλησιν, ὅπως ἀσκήσητε πᾶσαν ἐπιρροὴν καὶ ἰσχὺν παρὰ τῆ Ἀγγλικῆ Κυβερνήσει, ἵνα ἐπανορθωθῇ τὸ διαπραχθὲν ἀνόσιον ἔργον, εἰς βάρος τῶν ἱερῶν ἰδανικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου.

† Ὁ Ἀθηνῶν Σπυρίδων, Πρόεδρος.

*

Ἡ βιαία ἀπέλασις τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου ἀνηγγέλη ἐπίσημως προχθὲς μόλις, διὰ τοῦ ἐπομένου, ὑπὸ χρονολογίαν 12 Μαρτίου 1956, τηλεγραφήματος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κιτίου κ. Ἀνθίμου.

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος Κύριον Σπυρίδωνα
Ἀθήνας.

Μετὰ λύπης ἀγγέλλομεν Ἀγιωτάταις Ὁρθο-
δόξοις Ἐκκλησίαις πρωτάκουστον βίαιαν ἀπέλασιν
Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Κυρίου Μα-
καρίου καὶ Μητροπολίτου Κυπριαίας Κυρίου Κυπρια-
νοῦ. Ἀυτοκέφαλος Ἐκκλησία Κύπρου ἐξαιτεῖται
ἀπεκδέχεται πᾶσαν παρὰ τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν
βοήθειαν.

† Μητροπολίτης Κιτίου Ἀνθιμος.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἤρξαντο καταφθάνουσαι
αἱ εἰς τὰ τηλεγραφήματα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
ἀπαντήσεις, ἐκφράζουσαι τὴν πανορθόδοξον θλι-
ψιν καὶ ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ἐν γένει συμπά-
θειαν καὶ συμπαραστάσιν τοῦ χριστιανικοῦ κό-
σμου.

Η ΑΠΗΧΗΣΙΣ

Μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς συμπληρώσεως τῆς ὕλης
τοῦ παρόντος φύλλου εἶχον ληφθῆ εἰς τὰ Γραφεῖα
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου αἱ ἐφεξῆς δημοσιευόμεναι ἀπαν-
τήσεις εἰς τὴν, ὡς ἀνωτέρω, διαμαρτυρίαν τῆς Ἀγιο-
τάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

α') Τοῦ Μακ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Σπυρίδωνα
Ἀθήνας.

Βαθῶς συγκεινημένοι ἐλάβομεν διαμαρτυρίαν
ὑμετέρας Μακαριότητος, ἀφορῶσαν βάρβαρον ἐκτό-
πισιν Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου, Μητροπολίτου Κυ-
πριανοῦ. Μετέχοντες ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς
προσπαθείας, διεμαρτυρήθημεν ἤδη Ἀρχιεπίσκοπον
Καντερβουρίας καὶ Οἰκονομικὸν Συμβούλιον Ἐκ-
κλησιῶν. Ἐῖθε ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ ἱερὰν ὑπόθεσιν
ἑνώσεως καὶ ἐπισχῇ τὴν ὑπὸ διωγμῶν Ἐκκλησίαν.

† Πατριάρχης Χριστοφόρος.

β') Τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Σπυρίδωνα
Ἀθήνας.

Συμμετέχοντες πανελληνίου ἱερᾶς ἀγανακτί-
σεως δι' ἐκτόπισιν Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου, Μη-
τροπολίτου Κυπριανοῦ, συνεργατῶν αὐτῶν, διεμαρτυ-
ρήθημεν Ο.Η.Ε., Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν
ἐπ' ἀναχρονιστικῷ ἀνοσιουργήματι, αἰτησάμενοι τα-
χεῖαν ἐπάνοδον ἐκτοπισθέντων. Κύριος σκέποι ἀδελ-
φὴν Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου.

† Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηναγόρας,
Τοποτηρητής.

γ') Τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Καντερβουρίας.

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Σπυρίδωνα
Ἀθήνας.

Τηλεγράφημα ἐλήφθη ἐν ἀπουσίᾳ Ἀρχιεπισκόπου
τεθῆ ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ κατὰ ἐπιστροφὴν του.

Γουόνταμς.

δ') Τοῦ Μακ Πατριάρχου Ἀντιοχείας.

Ἐπίσης ἐλήφθη τὸ κατωτέρω τηλεγράφημα τῆς
Α. Θ. Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἀλεξάν-
δρου, ὅπερ ἐστάλη, καὶ πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς
Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἅμα ὡς ἐγνώσθη ἐν Δαμα-
σκῷ ἢ εἰδησις τῆς συλλήψεως καὶ ἀπελάσεως τοῦ
Ἀρχιεπισκόπου καὶ Ἐθνάρχου Κύπρου.

Ἀγγελία ἐκτοπισμοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιε-
πισκόπου καὶ Ἐθνάρχου Κύπρου Μακαρίου βαθύτατα
κατελύπησεν ἡμᾶς καὶ ποιμνιον ἡμῶν, θεωροῦντας
ὅτι ἡ πράξις αὕτη τῆς βίαιας τυρανίας ἀποτελεῖ
προσβολὴν δι' ὁλόκληρον τὴν Ὁρθοδοξίαν, κατὰ-
φωρον παραβίασιν τοῦ Χάρτου τῶν δικαιωμάτων
τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Ο.Η.Ε. Ἀπυθύνουμεν ἐντόνως
διαμαρτυρίας Γραμματεῖαν Ο.Η.Ε., Κυβερνήσεις Συ-
ρίας, Λιβάνου, Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ Βρεττανίας,
ζητοῦντες ἄμεσον ἀπελευθέρωσιν αὐτοῦ καὶ συνερ-
γατῶν του.

† Ἀλέξανδρος Πατριάρχης Ἀντιοχείας
καὶ πάσης Ἀνατολῆς.

Ἐπὶ πλέον, ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἀντιο-
χείας κ. Ἀλέξανδρος, ἅμα ὡς ἔλαβε γνῶσιν τῆς συλ-
λήψεως καὶ ἀπελάσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Ἐ-
θνάρχου Κύπρου μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ, ὡς καὶ ἐν τῷ
ἀνωτέρω δημοσιευθέντι τηλεγραφήματι του ἀναφέ-
ρεται, ἀπέστειλε πρὸς τὸν Πρόεδρον τῶν Ἡνωμένων
Πολιτειῶν τὸ κατωτέρω, λίαν χαρακτηριστικόν, τηλε-
γράφημα.

Ἐξοχώτατον Πρόεδρον Ντουάιτ Ἀϊζενχάουερ
Ουάσινγκτον.

Διαμαρτυρούμεθα ζωηρῶς κατὰ τῆς ἀδίκου ἀπελά-
σεως ἐκ μέρους τῶν βρεττανικῶν Ἀρχῶν τοῦ Μακα-
ριώτατου Μακαρίου, Πρόκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Κύπρου καὶ ἐνὸς τῶν σεβασμίων ἀρχηγῶν τῶν
Ἀυτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Θεωροῦμεν
τὴν βίαιαν ταύτην πράξιν ὡς προσβολὴν κατὰ τῆς
παγκοσμίου Ὁρθοδοξίας καὶ ὡς κατὰφωρον παραβία-
σιν τοῦ Χάρτου τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ζη-
τοῦμεν τὴν ὑψηλὴν σας ἐπέμβασιν πρὸς ἄμεσον ἀπε-
λευθέρωσίν του, ἐκ σεβασμοῦ, πρὸ παντός, πρὸς τὰς
ὑψηλὰς ἀρχὰς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν δικαίων τῶν
Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

† Ἀλέξανδρος Πατριάρχης Ἀντιοχείας
καὶ πάσης Ἀνατολῆς.

ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἐτηλεγράφησεν ἡ Α. Θ. Μ.
καὶ πρὸς τὸν Γεν. Γραμματέα τοῦ Ο.Η.Ε., καθὼς

καὶ πρὸς τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας.

Πρὸς δὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντερβουρίας ἀπή-
θυνε τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα.

Αὐτοῦ Χάρη Ἀρχιεπίσκοπον Καντερβουρίας
Λονδίνου.

Ἡ ἀπέλασις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου, Προ-
καθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ἀποτελεῖ
πρᾶξιν προφανῶς ἄδικον ἐκ μέρους τῶν βρετανι-
κῶν Ἀρχῶν καὶ προσβολὴν κατὰ συμπάσης τῆς Ὀρ-
θοδοξίας, ἣτις λυπεῖται δι' αὐτὴν καὶ διαμαρτύρεται
ζωηρῶς. Ζητοῦμεν τὴν ὑψηλὴν σας ἀδελφικὴν ἐπέμ-
βασιν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτοῦ καὶ τῶν σὺν
αὐτῷ καὶ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ πρέποντος
καὶ τοῦ δικαίου.

† Ἀλέξανδρος Πατριάρχης Ἀντιοχείας
καὶ πάσης Ἀνατολῆς.

Ἐπὶ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἐτηλεγράφησεν ἡ Α. Θ. Μ.
καὶ πρὸς τὸν Πατριάρχην Μόσχας καὶ πάσης Ρω-
σίας.

ε') Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Βορείου
καὶ Νοτίου κ. Μιχαήλ, εὐθὺς ὡς ἐπληροφορήθη τὸ
εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἀνόσιον τόλ-
μημα, ἀπηυθύνθη τηλεγραφικῶς πρὸς τὸν Πρόεδρον
τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὡς ἀκο-
λούθως :

Ἡ ἀπαγωγὴ ὑπὸ τῶν βρετανικῶν στρατιωτικῶν
Ἀρχῶν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου, τοῦ Ἐπισκό-
που Κυριηρίας καὶ τῶν συνεργατῶν των δὲν πρόκειται
οὔτε τὴν ἐπίλωσιν τοῦ ζητήματος τῆς Κύπρου νὰ ὑπο-
βοηθήσῃ, οὔτε τὸ Ν.Α.Τ.Ο. νὰ ἐπισχύσῃ, οὔτε τὴν ὑπό-
θεσιν τῆς Δύσεως νὰ προωθήσῃ ἐναντι τοῦ ἀθειστικοῦ
κομμουνισμοῦ. Ἀντιθέτως, θὰ ἐξῆ τεράστιον ἀντί-
κτυπον πρὸς τὴν ἀντίθετον κατεύθυνσιν, ἐφ' ὅλων τῶν
σημείων τούτων.

Ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου
Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὡς Ἀμερικανὸς ἐπί-
σκοπος, θεωρῶ στοιχειῶδες χριστιανικὸν μὲν καθήκον
νὰ διαμαρτυρηθῶ κατὰ τῶν ἀντιχριστιανικῶν, ἀπο-
λιτίστων καὶ ἀντιδημοκρατικῶν τούτων μέτρων τῶν
βρετανικῶν στρατιωτικῶν Ἀρχῶν κατὰ τῆς κεφαλῆς
τῆς Ἀδοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας
τῆς Κύπρου καὶ νὰ ζητήσω ἀπὸ ὑμᾶς, κύριε Πρόεδρε,
νὰ μεσολαβήσετε πρὸς ἄμεσον ἐπάνοδον τοῦ Ἀρχιεπι-
σκόπου Μακαρίου καὶ τῶν λοιπῶν κληρικῶν ἐν μέσῳ
τοῦ ποιμνίου των, ἰδίως κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ὅταν
προετοιμαζόμεθα νὰ εορτάσωμεν τὰ Πάθη τοῦ εὐλο-
γημένου Σωτῆρος ἡμῶν, ὅστις κατήλθεν ἐξ οὐρανῶν,
διὰ νὰ ἀπελευθερώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν δου-
λειαν τῆς ἁμαρτίας καὶ ὅλων τῶν ὀλεθρίων συνεπειῶν
τῆς, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἡ πραγματικῶς δημοκρατικὴ
χώρα ἡμῶν, αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι, ἀγωνίζονται
μετὰ σθένους.

στ') Τοῦ Παγκ. Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.

Εἰς ἀπάντησιν σχετικῶν τηλεγραφημάτων τοῦ Γεν.
Γραμματέως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἀλληλοβοη-
θείας καὶ σχέσεων μετὰ τῶν Ἐξῶν Ἐκκλησιῶν, Κα-
θηγητοῦ κ. Ἀμίλκα Σ. Ἀλιβιζάτου, ἐλήφθη ἡ κατω-
τέρω ἐκ Γενεύης ἀπάντησις τοῦ ἀναπληροῦντος τὸν
ἀπουσιάζοντα Γεν. Γραμματέα τοῦ Παγκοσμίου
Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.

Καθηγητὴν Ἀμίλκαν Ἀλιβιζάτου
Ἀθήνας.

Συμφώνως τηλεγραφημάτων σταλέντι Ἱερᾶν Σύνο-
δον Λευκωσίαν, Γραμματεία Οἰκουμενικοῦ Συμβου-
λίου Ἐκκλησιῶν, συναισθανομένη βαθύτατα σοβαρό-
τητα καταστάσεως, θὰ συνεννοηθῇ ἐπειγόντως μετ' ἀξιο-
ματούχους Συμβούλιον καὶ Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτρο-
πὴν, πρὸς ἄμεσον δυνατὴν ἐνέργειαν.

Ἀναπληρωτῆς Γεν. Γραμματέως
Χάροϋ.

Ὁ δὲ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Παγκοσμίου Συμβου-
λίου Ἐκκλησιῶν Δρ W. A. Visser 't Hooft, εὐθὺς ὡς
ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐν Γενεῦῃ ἔδραν αὐτοῦ, ἀπευθυ-
νόμενος, τῇ 13ῃ ἰσταμένου, πρὸς τὸν παγκόσμιον Σύ-
νον, ἀνεκοίνωσεν, ὅτι, ἐν ἀναμονῇ τῆς μετὰ τῶν ἰθυ-
νόντων τὸ Συμβούλιον ἐπαφῆς καὶ συνεννοήσεως καὶ
τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτρο-
πῆς, εἶναι εἰς θέσιν ἀπὸ τοῦδε νὰ ἐκφράσῃ τὴν προσω-
πικὴν του γνώμην ἐπὶ τοῦ ζητήματος καὶ ἐδήλωσε
τὰ ἑξῆς.

Ἡ ἀπέλασις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἄλλων Κλη-
ρικῶν τῆς Κύπρου, κατ' ἐντολὴν τοῦ Βρετανοῦ Κυ-
βερνήτου, συνεκίνησε βαθύτατα τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκ-
κλησίας. Τὰ ληφθέντα παρ' ἡμῶν μέχρι τοῦδε τηλε-
γραφήματα καὶ αἱ ἐκκλήσεις τοῦ Πατριάρχου Ἀλε-
ξανδρείας, τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριαρχείου Ἱερο-
σολύμων, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Ἑλ-
ληνος Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου,
καθὼς καὶ τῶν Μητροπολιτῶν Πάφου καὶ Κιτίου, αὐτῆς
ταύτης τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, καὶ τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς
τῆς Ἑλληνικῆς Ἐδαγγελικῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζουν
τὴν κατάπληξιν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν ὁποίαν
ἠσθάνθησαν ὅλοι, πληροφορορηθέντες τὴν σύλληψιν καὶ
ἐξορίαν τοῦ Προκαθημένου τῆς ἀρχαίας ταύτης Ἀὐτο-
κεφάλου Ἐκκλησίας, ἣτις ἀποτελεῖ μέλος τοῦ Οἰκου-
μενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύ-
σεώς του. Καίτοι αἱ ἐνέργειαι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου,
ὡς ἐκκλησιαστικοῦ ἡγέτου, ἀφ' ἐνός, καὶ ὡς πολιτικοῦ
ἡγέτου, ἀφ' ἐτέρου, πρέπει λογικῶς νὰ διακρίνονται
ἀπ' ἀλλήλων, δὲν δύναται, ἐν τούτοις, νὰ χωρισθοῦν
εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ. Πρέπει, λοιπόν, νὰ καταστῇ
ἀναμφισβητήτως σαφές δι' ὅλους τοὺς ἐνδιαφερομέ-
νους, ὅτι ἡ πράξις αὕτη, θίγουσα τὸν ἀρχηγὸν μίαν
Ἐκκλησίας, συγκινεῖ βαθέως τὰς ἀρχαίας Ὀρθοδόξους
Ἐκκλησίας, θέτει ἐν κινδύνῳ τὰς προσπάθειαις τοῦ
Οἴκου. Συμβουλίου πρὸς προσέγγισιν τῶν «δυτι-
κῶν» καὶ «ἀνατολικῶν» χριστιανῶν καί, ἐὰν δὲν
θεραπευθῇ, αἱ συνέπειαι τῆς θὰ ἔχουν σοβαρὰν ἀπή-
χισιν ἐπὶ τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων λαῶν
καὶ τῶν τῆς δύσεως.

Ἡ χριστιανικὴ γνώμη εἰς ὅλην τὴν γῆν ἔχει μεγάλως συγκλονισθῆ ἕκ τοῦ γεγονότος τούτου. Χριστιανοὶ ἄλλων Ἐκκλησιῶν, μελῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου, θὰ θελήσουν νὰ ἐκφράσουν τὴν βαθεῖαν συμπάθειάν των πρὸς τοὺς συναδέλφους των τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ νὰ τοὺς διαβεβαιώσουν περὶ τῶν προσευχῶν των καὶ περὶ τῆς ἐντόνου ἐπιθυμίας των διὰ τὴν ἀπόδοσιν δικαιοσύνης:

Τὸ Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν πάντοτε ἐστηρίχθη, κατὰ τὴν ἐξέτασιν παρομοίων ζητημάτων, ἐπὶ δύο ἀρχῶν. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ τοῦ δικαιώματος πρὸς ἐλευθέρην αὐτοδιάθεσιν. Ἡ ἐπὶ τῶν διεθνῶν ὑποθέσεων Ἐπιτροπὴ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐδήλωσε τῷ 1954, ὅτι ἀναγνωρίζει ὅτι εἶναι «δικαίον καὶ πρέπον, ὅπως ὁ Λαὸς τῆς Κύπρου ἐκλέξῃ τὸ μελλοντικόν του καθεστῶς». Ἡ ἄλλη ἀρχὴ εἶναι, ὅτι πάντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὀφείλουσιν νὰ ἐξακολουθήσουν μὲ ὑπομονὴν τὴν ἀναζητήσιν τῶν εἰρηρικῶν μέσων τοῦ διακανονισμοῦ τῶν τοιούτων διαφορῶν.

Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφιβάλλω, ὅτι μέγιστον μέρος τῆς χριστιανικῆς κοινῆς γνώμης ζητεῖ, ὅπως τὸ ἐπιμαχὸν ζήτημα τῆς Κύπρου τακτοποιηθῆ διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν διαπραγματεύσεων, καὶ οὐχὶ διὰ λύσεως ἐπιβρολομένης διὰ τῆς δυνάμεως ἢ διὰ τῆς βίας ἐξ οἰασθῆποτε πλευρᾶς.

ΑΙ ΛΟΙΠΑΙ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΙ

Καθ' ὃν χρόνον ἡ Ἱερά Σύνοδος συνεδρίαζεν—ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν ἀνεγράφη—τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» τῶν Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐκπροσωποῦν καὶ διερμηνεῦον ἐν προκειμένῳ τὴν γνώμην ὀλοκλήρου τοῦ Ἱερατείου, συνελθόντες ἐκτακτὸν συνεδρίαν, ἐξέδωκε τὸ ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ τοῦ «Ἐφημερίου» δημοσιευόμενον ψήφισμα διαμάρτυρίας, τὸ ὁποῖον ὑπέβαλε πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, ὡς Πρόεδρον τῆς «Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς Ἐνώσεως τῆς Κύπρου», ἵνα διαβιβασθῆ παρ' αὐτῆς ὅπου δεῖ.

Ἀπειράριθμα ἐξ ἄλλου ὑπῆρξαν τὰ ψήφισματα, δι' ὧν πάντα τὰ Ἰδρύματα καὶ Σωματεῖα καὶ αἱ ὀργανωμέναι κοινωνικαὶ τάξεις ἔσπευσαν νὰ διαδηλώσωσιν τὴν κατάπληξιν, τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν των διὰ τὸ ἀνόσιον τόλμημα τῶν δυναστῶν τῶν ἐν Κύπρῳ Ἑλλήνων ἀδελφῶν κατὰ τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἐθνικοῦ τούτων ἠγέτου καὶ νὰ ἐκφράσουν τὴν συμπάθειάν των πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν ἀφοσίωσίν των πρὸς τὴν ἐν παντὶ καὶ πάντοτε προμαχοῦσαν καὶ προκινδυνεύουσαν ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν δικαίων Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, καθὼς καὶ τὴν ἀσάλευτον προσήλωσίν των εἰς τὰ ἀπαράγραπτα ἀνθρώπινα καὶ ἐθνικὰ δικαιώματα τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν καὶ τὴν ἀκλόνητον συμπαράστασίν των εἰς τὸν δικαίωτατον ὑπὲρ τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἐλευθερίας ἀγῶνά των.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐκδηλώσεων τούτων ἐτέθησαν, ὡς πάντοτε, τὰ ἀνώτατα πνευματικὰ Ἰδρύματα τῆς χώρας.

Οὕτως, ἡ μὲν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν πρόεβη εἰς τὴν ἀκόλουθον διαμαρτυρίαν.

Ἡ Σύγκλητος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν διαμαρτύρεται ἐντονώτατα καὶ καταγγέλλει, πρὸς τὰ ἀνά τὸν κόσμον ἀνώτερα πνευματικὰ Ἰδρύματα καὶ τὸν πεπολιτισμένον κόσμον, τὰ βίαια μέτρα καὶ τὴν καθόλου ἀνελευθέραν στάσιν τῶν ἀγγλικῶν Ἀρχῶν ἐν Κύπρῳ, ἀντικειμένην ὄχι μόνον πρὸς τὰς πολλάκις διακηρυχθείσας, δυστυχῶς μόνον θεωρητικῶς, ἀρχὰς τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν ἀπορρέοντος δικαιώματος αὐτοδιαθέσεως τῶν Λαῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τῆς ὁποίας ἀνώτατοι λειτουργοὶ διεπομπεύθησαν καὶ ἐξωρίσθησαν ὡς κοινὸι ἐγκληματῆαι.

Τὸ δὲ Πανεπιστήμιον καὶ τὰ λοιπὰ ἀνώτατα πνευματικὰ Ἰδρύματα ἐξέδωκαν τὸ κατωτέρω χαρακτηριστικὸν ψήφισμα.

Αἱ Σύγκλητοι τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῶν λοιπῶν ἀνωτάτων πνευματικῶν Ἰδρυμάτων τῆς Χώρας, συνελθούσαι εἰς ἐκτάκτους συνεδριάσεις, ἐπὶ τῷ καταπληκτικῷ ἀγγέλματι τῆς κατὰ τρόπον πρωτοφανῆ καὶ στυγνῶν συλλήψεως καὶ ἐκτοπίσεως τοῦ Ἐθνάρχου καὶ τῶν ἄλλων πνευματικῶν ἠγέτων τῶν ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας ἀγωνιζομένων ἀδελφῶν Κυπρίων, ἀποφασίσουσιν ὁμοφώνως:

α) Διαδηλοῦσι πρὸς σύμπαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον τὴν βαθυτάτην ἀγανάκτησιν καὶ τὸν ἀποτροπιασμὸν αὐτῶν διὰ τὴν ὀβριστικὴν ταύτην ἐνέργειαν, ἡ ὁποία στιγματίζει τὸν σύγχρονον πολιτισμὸν, προσβάλλει τὴν ἐθνικὴν καὶ ἠθικὴν συνείδησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ ἀντιτίθεται ριζικῶς πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν διακηρυσσόμενα ἰδανικὰ τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

β) Τίθενται εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν τελεσφορωτέραν ἀντιμετώπισιν τῶν κρίσιμων στιγμῶν τῆς Πατρίδος.

γ) Καταγγέλλουσιν εἰς τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη, τὰς Κυβερνήσεις καὶ τὰ πνευματικὰ Ἰδρύματα ὅλων τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν τὴν κωνικὴν συμπεριφορὰν πεπολιτισμένου χριστιανικοῦ Κράτους πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τὰ μέλη μιᾶς τῶν ἀρχαιοτέρων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, τὸ μόνον ἐγκλημα τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ἢ διεκδικήσας τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος των.

δ) Διαμαρτύρονται πρὸς τὸν Βρεττανικὸν Λαόν, διότι διὰ τῆς βαρβάρου καὶ αὐτόχρημα μεσαιωνικῆς ταύτης πράξεως κατηρέχθη καιρὸν πλῆγμα εἰς τὰς μετ' αὐτοῦ πνευματικὰς σχέσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10ῃ Μαρτίου 1956.

Π. Μ π ρ α τ σ ι ὡ τ η ς, Πρότασις τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.

Δ. Π ί π α ς, Πρότασις τοῦ Ἐθνικοῦ Μ. Πολυτεχνείου.

Κ. Σ π η λ ι ὀ π ο υ λ ο ς, Πρότασις Ἀν. Σχολῆς Ἐμπορικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν.

Ε. Κ υ π ρ ι ᾶ δ η ς, Πρότασις Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς Σχολῆς.

Μ. Σ τ α σ ι ν ὀ π ο υ λ ο ς, Πρότασις Παντείου Σχολῆς-Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν.

· Λίαν χαρακτηριστικόν, ἐπίσης, εἶναι καὶ τὸ ψήφισμα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν, ὅπερ ἔχει ὡς ἔπεται.

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, συνελθοῦσα ἐκτάκτως σήμερον τὴν 10ην Μαρτίου 1956, ἐξ ἀφορμῆς τῆς βαναύσου συλλήψεως καὶ ἀπελάσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Ἐθνάρχου Κύπρου κ. Μακαρίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κερυνηίας κ. Κυπριανοῦ καὶ τῶν συνεργατῶν αὐτῶν,

Ψηφίζει

1. Συμμετέχει τῆς ὁδύνης καὶ ἀγανακτήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους διὰ τὸ βαρύτερον πλῆγμα κατὰ τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ κατὰ τῆς Ἐλευθερίας παρὰ δυνάμεις θεορονμένους, δήμεν, ὡς πρωτοπόρου τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν.

2. Ἐκφράζει τὴν συμπάθειαν αὐτῆς πρὸς τοὺς δοκιμαζομένους διαπρεπεῖς Ἱεράρχας τῆς ἀρχαιοτάτης Ἀτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡγέτας τοῦ ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας ἀγῶνος καὶ εἶναι ἰδιαιτέρως ὑπερήφανος διὰ τοὺς εὐθαρσεῖς τούτους ἀγωνιστάς, τροφίμους αὐτῆς.

3. Διαμαρτυρομένη πρὸς τοὺς Ἀρχηγούς ὅλων τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Κόσμου, στιγματίζει τὴν ἐκδήλωσιν τῆς τοιαύτης ὀμῆς βίας, ἣ ὁποία κατασπιλώνει τὸν πολιτισμὸν τοῦ αἰῶνός μας καὶ καταπατεῖ τὰς αἰωνίους χριστιανικὰς ἀρχάς.

4. Ἐπικαλεῖται τὴν συμπαράστασιν τῶν ἀδελφῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Θεολογικῶν Σχολῶν, ὡς καὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ πάντων τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ κόσμου, διὰ τὴν ἀποκατάστασιν εἰς τὰς ἐδρας τῶν τῶν βιαίων ἀποσπασθέντων ἀπὸ τοῦ ποιμνίου τῶν ποιμένων τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιαθέσεως τοῦ ἀγωνιζομένου σκληρῶς ἀδελφοῦ χριστιανικοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ.

Ὁ Κοσμήτωρ Βασ. Ἰωαννίδης.

Παρόμοια ψήφισματα ἐξέδωκαν καὶ αἱ λοιπαὶ Σχολαὶ τοῦ Πανεπιστημίου, καθὼς καὶ οἱ πανεπιστημιακοὶ φοιτητικοὶ Σύλλογοι, τὰ μέλη τῶν ὁποίων, ὡς γνωστόν, ζωηρότατα ἐξεδηλώθησαν πάντοτε ὑπὲρ τοῦ Κυπριακοῦ ἀγῶνος. Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων δημοσιευομένων ἐφεξῆς τὸ περιελθὸν ἡμῖν ψήφισμα τοῦ Συνδέσμου τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἧς παλαιοὶ τρόφιμοι, ὡς ἀνωτέρω τονίζεται, τυγχάνουσιν οἱ ἐκ Κύπρου βιαίως ἀπελαθέντες Ἱεράρχαι.

Τὸ Α. Σ. τοῦ «Φοιτητικοῦ Θεολογικοῦ Συνδέσμου» συνελθὸν ἐκτάκτως σήμερον Σάββατον, 10 Μαρτίου 1956, ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τῆς βιαίας ἀπαγωγῆς καὶ ἐξορίας τοῦ, ὡς φοιτητοῦ τότε τῆς Θεολογίας, μέλους τοῦ Συνδέσμου καὶ νῦν ἡγέτου τῆς ἀρχαιοτέρας, μετὰ τὰ Πατριαρχεῖα, Καθολικῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας τῆς μαρτυρικῆς Κύπρου, Ἀρχιεπισκόπου καὶ Ἐθνάρχου Μακαρίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κερυνηίας Κυπριανοῦ καὶ τῶν δύο ἄλλων ἀνωτέρων κληρικῶν, ἀκούσαν δὲ πολλῶν εἰσηγητῶν καὶ συζητήσαν τὴν τηρητέαν στά-

σιν τοῦ συνόλου τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὅπερ ἐκπροσωπεῖ, ἀποφασίζει ὁμοφώνως ὅπως:

1. Ἀποδοκιμάση, καταδικάση καὶ καταγγείλη τὴν ἀπάνθρωπον καὶ βανδαλικὴν ταύτην πράξιν τῆς Βρετανικῆς Κυβερνήσεως, ἧτις ἀπετέλεσε καὶ τὴν ὀριστικὴν καταδίκην αὐτῆς, ὡς ἐκπροσώπου ἀνθρώπων πεπολιτισμένων καὶ ὑπὸ τῶν ἰδεῶδων τῆς Ἐλευθερίας ἐμφορομένων, μὴ δικαιουμένων πλέον νὰ ἀποκαλοῦνται πεπολιτισμένοι καὶ χριστιανικὸς λαός.

2. Καλέση ἀπαντὰς τοὺς θεολόγους φοιτητάς, ὅπως συμμετέχουν εἰς τὰς παμφοιτητικὰς ἐθνικὰς διαμαρτυρίας, ἐκδηλοῦντες οὕτω τὴν δικαίαν αὐτῶν ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν, οὐχὶ μόνον διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Ἐθνάρχου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ καθύβρισιν καὶ δίωξιν τῆς Ἐκκλησίας, ἧτις οὕτω ἀναξίη τὰς φρικτὰς ἡμέρας τῶν διωγμῶν τῆς ρωμαϊκῆς καὶ τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας.

3. Προβῆ εἰς ἐνεργείας, μέσῳ τῆς Παγκοσμίου Ὑπηρεσίας ἐξυπηρετήσεως φοιτητῶν, τοῦ Τμήματος Νέων τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, τῶν Y.M.C.A. καὶ παντὸς ἐτέρου ἐφικτοῦ μέσου, πρὸς διαφώτισιν τῶν ἀλλοεθνῶν φοιτητῶν τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ Σεμιναρίων (ἰδιαιτέρως τῶν Ἀγγλικανικῶν) καὶ τονίση, ὅτι αἱ ἐνεργεῖαι αὗται, τῆς ἐξορίας τοῦ Ἐθνάρχου καὶ τῆς ὑποδουλώσεως τῶν Κυπρίων, ἀντίκεινται πρὸς τὸ ὅλον πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καλέση δὲ τούτους, ὅπως ἐξασκήσωσι πᾶσαν δυνατὴν ἐπιρροήν, εἴτε ἀπ' Ἀμβωνος, εἴτε διὰ τοῦ Τύπου, πρὸς διαμόρφωσιν παγκοσμίου συνειδήσεως, περὶ τῆς ἐλληρικότητος τῆς Κύπρου καὶ τοῦ μεγέθους τοῦ ἀνοσιουργήματος εἰς βάρος τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ αὐτῆς ἡγέτου.

4. Τελεσθῆ τὴν 22αν τρέχοντος μηνὸς λειτουργία εἰς τὸν Πανεπιστημιακὸν Ναὸν ἐκ μέρους τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, κληθῶσι δὲ καὶ οἱ θεολόγοι φοιτηταὶ τῶν ὁμοδόξων Θεολογικῶν Σχολῶν Θεσσαλονίκης, Βοστώνης, Ρωσικῆς τοῦ Ἁγ. Σεργίου, Βελιγραδίου καὶ Ρουμανίας, ὅπως, καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω διαφωτιστικοῦ τῶν ρόλων, ἐνώσωσι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὰς πρὸς τὸν Κύριον δεήσεις των, ἵνα, ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ δικαιοσύνῃ Αὐτοῦ, διαφυλάξη τὸν Ἐθνάρχη Μακάριον καὶ σύμπαντα τὸν Κυπριακὸν λαὸν ἐκ τῆς ἐπιβουλῆς τῶν ἀγγλικῶν δυνάμεων κατοχῆς καὶ χαρίσῃ εἰς αὐτοὺς τὸ θεῖον δῶρον τῆς Ἐλευθερίας.

5. Ζητήση ἄμεσον ἐπαναφορὰν τῶν ἐξοριστῶν Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων, διότι εἶναι ἠθικῶς, πολιτικῶς καὶ πολιτιστικῶς ἀπαράδεκτον, ἐν μέσῳ εἰκοστῷ αἰῶνι, νὰ λαμβάνωσι χώραν τοιαύται βάρβαροι ἐνεργεῖαι.

6. Προβῆ εἰς τὴν ὅσον ἐνεστὶν εὐρεῖαν διάδοσιν τοῦ παρόντος.

Διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Π. Ι. Μ π ο ὄ μ η ς.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΙ

(ΔΙΑ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ)

Εἰς τὸ ἐν Γενεύῃ ἐδρεῖον Οἰκουμενικὸν λεγόμενον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἔχει ὀνομασθῆ μία εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία μελετᾷ τὸ θέμα τοῦ προσηλυτισμοῦ καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας. Κυριαρχεῖ εἰς τὴν διανόησιν τῶν ἡγετῶν τῆς οἰκουμενικῆς χριστιανικῆς κινήσεως ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ παρεμπόδισις τοῦ προσηλυτισμοῦ, τῆς κατακτήσεως τῶν συνειδήσεων ἄλλων χριστιανικῶν λαῶν, καὶ ἡ λήψις μέτρων πρὸς προφύλαξιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς διαρροῆς των εἰς ἄλλην μορφήν χριστιανικῆς αἱρέσεως ἀντίκειται πρὸς τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς οἰκουμενικότητος, ποῦ χαρακτηρίζει ἐν γένει τὴν ἐξ ἀποκαλύψεως χριστιανικὴν ἀλήθειαν. Φαίνεται, ὅτι ἀντιμετωπίζεται ὁ Χριστιανισμὸς ὡς ἰδέα καὶ δὲν ὑπολογίζεται ὡς ζωὴ, ὡς βίωμα, ὡς παράδοσις, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ χριστιανικὴ ἀλήθεια μεταβάλλεται εἰς ἱερά αἰσθήματα, ποῦ συσσωρεύονται εἰς τὸ ὑποσυνειδητὸν τῶν λαῶν, ποῦ πνευματοποιοῦν τὴν βιολογικὴν των ζωὴν, ποῦ γίνονται πηγαὶ ἐμπνεύσεων καὶ δίδουν τὰ κριτήρια τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιών.

Εἶναι πράγματι ἀληθές, ὅτι ἡ χριστιανικὴ ἀλήθεια, ἡ ἀποκαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κυρίου εἰς τὸν κόσμον, φέρει οἰκουμενικὸν χαρακτήρα, δὲν κάμνει διακρίσεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων οἰασδῆποτε φυλῆς. Ἄλλὰ εἶναι ἐπίσης ἀληθές, ὅτι ἡ χριστιανικὴ ἀλήθεια, προσπεσοῦσα εἰς τὴν συνείδησιν τῶν λαῶν, ἔλαβε σχήματα ἰδιάζοντα εἰς τὴν διανόησιν καὶ τοὺς τρόπους τοῦ σκέπτεσθαι ἐντὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν. Τὸ γεωγραφικὸν περιβάλλον καὶ ἡ πνευματικὴ παράδοσις τῶν λαῶν θέτει ἰδιάζουσαν σφραγίδα ἐπὶ τῆς ψυχῆς των, εἰς τρόπον ὥστε ἡ οἰκουμενικότης τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν της εἰς τὸν βίον των μετεβλήθη, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ ἀνθρωπίνου στοιχείου, εἰς διαφόρους μορφὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐντεῦθεν ἡ διαφοροποιήσις τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας εἰς Ἐκκλησίας, ἐχούσας τὸ ἰδιάζον εἰς αὐτὰς χρῶμα καὶ τὸ ἰδιάζον εἰς αὐτὰς σχῆμα.

1. Ἡ ἡμετέρα Ὀρθόδοξος Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ἐσχματοποιήθη ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν πνεῦμα. Αἱ πολιτιστικαὶ ἀξίαι τοῦ ἀρχαίου πολιτικοῦ κόσμου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἶχον διαδοθῆ εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ ἡ ἐποχὴ τοῦ οὕτω λεγομένου Ἀλεξανδρινισμοῦ δὲν ἦτο μὲν γόνιμος καὶ δημιουργικὴ νέων ἑλληνικῶν μορφῶν ζωῆς, ὡς ὑπῆρξε ἡ πολὺ ἑλληνικὴ ἀρχαιότης, ἐκινεῖτο ὅμως εἰς ἀτμόσφαιραν ἑλληνικὴν. Μία κωδικοποίησις τῶν πνευματικῶν δημιουργημάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, μία σπουδὴ καὶ μελέτη τῶν ἀρχαίων πνευματικῶν θησαυρῶν διέκρινε τὴν ἐποχὴν ταύτην. Μετὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον καὶ τὴν μετάρθεσιν τῆς πρωτεύουσας τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους εἰς τὸ Βυζάντιον ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἡ χριστιανικὴ θρη-

σκεία ἤρχισε νὰ κυριαρχῇ εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς. Τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα εἰς τὰς μορφὰς τῆς ποιήσεως, τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἐπιστήμης, μὲ τὴν πίστιν εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν, ὡς τὸ πνευματικὸν βάθος, ἐκαλλιεργοῦντο εἰς τὰ μεγάλα κέντρα τῶν πόλεων, ὅπως αἱ Ἀθῆναι, ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἡ Ἀντιόχεια, ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ ἄλλαι. Μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐμορφοῦντο εἰς τὰς Σχολὰς τῶν πόλεων αὐτῶν καὶ διεπλάσσοντο ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν σκέψιν καὶ διανόησιν. Ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἐχαρακτηρίζετο ὡς πολιτισμὸς ὠραιότητος καὶ σοφίας καὶ γνώσεως καὶ πολιτισμὸς μέτρου, ἡ δὲ νέα χριστιανικὴ θρησκεία ἐνεφανίσθη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς ἀποκάλυψις τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, ὡς ὑπερτάτης ἀξίας. Οὕτω τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν πνεῦμα, ὡς μορφή, καὶ ὁ Χριστός, ὡς βάθος, ὡς δικαιοσύνη καὶ ἀγάπη, ὡς νικητὴς τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ θανάτου, ὡς θριαμβευτὴς ἐντὸς τῆς Ἀναστάσεως, ἐσχματίσαν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἡ πορεία τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἐντὸς τῆς Ἱστορίας καθορίζεται ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν, φωτιζομένην ὑπὸ τῆς Θείας Χάριτος. Ἄνθρωπος καὶ Θεὸς συμπράττον εἰς τὴν ἐκάστοτε ἐπικράτησιν τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, ποῦ εἶναι βασιλεία δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης καὶ νίκης κατὰ τοῦ κόσμου. Τὸ πλήρωμα τῆς θείας βασιλείας μέλλει νὰ πραγματοποιηθῇ, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας, μὲ τὴν κατάργησιν τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ θανάτου, μὲ τὸν φωτισμὸν, τὴν θέσιν καὶ τὸν λυτρωμὸν τῆς συστεναζούσης κτίσεως καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, μὲ τὸν θριαμβὸν τῆς ἀγάπης, ὡς φῶς, ὡς καθολικῆς ὠραιότητος, ὅποτε τὰ πάντα θὰ ὑποταχθῶν εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ Αὐτὸς εἰς τὸν Θεὸν Πατέρα «ἵνα ἡ ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσιν» (Κορ. Α', 15,29).

Εἰς αὐτὴν τὴν γραμμὴν τοῦ φωτισμοῦ, τῆς μεταμορφώσεως, τῆς ἀναδημιουργίας καὶ τῆς θεώσεως τῆς ζωῆς καλεῖται ὁ ὀρθόδοξος χριστιανὸς νὰ συμπράξῃ μετὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἢ, ὅπερ ταῦτό, μετὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐντὸς τῆς Ἱστορίας καὶ ἐν τῇ προσπάθειά του αὐτῇ δικαιούται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μετὰ τῆς συμπραττούσης ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἱεραρχικῆς τάξεως, ἐκδηλουμένης εἰς τοὺς τρεῖς βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης, καὶ τῆς πίστεως τοῦ λαοῦ ἀνακαινίζει, φωτίζει καὶ δημιουργεῖ τὸν κόσμον καὶ τὴν ζωὴν διὰ μέσου τῶν αἰώνων μέχρι τῆς τελειωτικῆς θεώσεως, τοῦ πλήρους δοξασμοῦ των. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, εἶναι δευτερεύουσα ἀποψὶς τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου εἰς τὸν κόσμον.

2. Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐσχματοποιήθη ἀπὸ τὴν νομικὴν ἀτμόσφαιραν τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐντεῦθεν ἡ διοικήσις τῆς εἶναι δι-οικήσις μονοκρατορίας. Ἡ ὀργάνωσις της, ἡ σιδηρᾶ πειθαρχία τῶν μελῶν της, προσπορίζει εἰς αὐτὴν κολοσσιαίαν δύναμιν, πρὸ τῆς ὁποίας συντρίβονται

δλα τὰ ἀντίθετα φιλοσοφικά, κοινωνικά συστήματα, δλα τὰ ὑλιστικά ρεύματα τῆς ζωῆς. Λόγω ὁμως τῆς νομικῆς διαμορφώσεως τοῦ λαοῦ τῆς καὶ τῶν ποιμένων τῆς, ἐτονίσθη εἰς τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Κυρίου ἡ δικαιοσύνη, καὶ αὕτη εἶναι ἡ κυρίαρχος γραμμὴ τῆς πορείας ἐντὸς τῆς Ἱστορίας. Ἡ ἀποφικὴ τῆς μεταμορφώσεως καὶ τῆς θεώσεως τῆς Κτίσεως καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους δὲν κυριαρχεῖ εἰς τὴν ζωὴν τῆς, διὰ τοῦτο κέντρον τῶν λειτουργιῶν τῆς δὲν εἶναι ἡ Ἀνάστασις, ὡς ἀποδέχεται τὸ δόγμα τοῦτο ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀκολουθοῦσα εἰς τοῦτο τὸν Ἀπόστολον Παῦλον (Α' Κορ. ιε', 12-17), ἀλλ' ἡ ἀναζήτησις τῆς λυτρώσεως ἐντὸς τῆς ἱκανοποιήσεως τῆς θείας δικαιοσύνης, τῆς πραγματοποιουμένης διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Σωτῆρος, διὰ τῶν ὑπερτάκτων ἔργων τῶν Ἀγίων, διὰ τῆς διαβάσεως τῶν ψυχῶν ἐκ τοῦ καθαρτηρίου πυρός, διὰ τῶν πόνων τῶν ἀμαρτωλῶν.

3. Ὁ Προτεσταντισμός, ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς λυτρώσεως, δὲν εἶναι διάφορος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀναζητεῖ καὶ οὗτος τὴν δικαιοσύνην τοῦ ἀνθρώπου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Τονίζει ὁμως τὴν πίστιν καὶ παραθεωρεῖ τὰ ἔργα ὡς μέσα λυτρώσεως. Ὁ Προτεσταντισμός περιπίπτει εἰς ἄλλο ἄτοπον πιστεύει, δηλαδή, ὅτι ὁ Θεὸς σῶζει. Ὁ ἄνθρωπος δὲν συμπράττει μετὰ τοῦ Θεοῦ του, διὰ νὰ πραγματοποιῆ τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον ὡς σύνολον, ὡς βασιλεία ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς γῆς, εἶναι ἐκμηδενισμένος διὰ τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος καὶ ἀναμένει τὸν λυτρωμὸν του μόνον ἐκ τῆς Θείας Δυνάμεως. Ὁ Προτεσταντισμός ὑπῆρξεν ἡ ἐπανάστασις τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς ἐξαναγκαζούσης καὶ ἐξωτερικῶς ὑπεβαλλομένης ἐξουσίας, ἀπέκοψεν ἑαυτὸν ἀπὸ πάσης χριστιανικῆς παραδόσεως, ἐξητομικεῦθη εἰς τὴν ἐπιδιώξιν τῆς λυτρώσεως καὶ μόνος, ἄνευ αὐθεντίας τινός, ρυθμίζει τὴν σχέσιν του πρὸς τὸν δικαιοκρίτην Θεόν, διὰ νὰ θρυμματισθῇ εἰς πληθὺν χριστιανικῶν αἱρέσεων, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἐμφανισθῇ ἐντὸς τῆς Κοινωνίας εἰς μίαν ἐνιαίαν συντεταγμένην Ἐκκλησίαν. Καὶ τοῦτο, διότι ἔπαυσε νὰ πιστεύῃ εἰς τὸν θεῖον θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὀδηγουμένης ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερωσύνης, συνεχιζομένης διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων ἄχρι σήμερον ἄνευ διακοπῆς.

Αἱ ὡς ἄνω σκέψεις, ἐστηρικμέναι εἰς τὸ θεμελιώδες δόγμα τῆς ἀπολυτρώσεως, καθορίζουν τὴν θέσιν τῶν τριῶν μεγάλων τμημάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ.

4. Ἄλλ' εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν παρετηρήθη καὶ τοῦτο: Χάρις εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἐξηγήθη, διεσώθη εἰς τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν καὶ κατεχυρώθη ἐντὸς τῆς Ἱστορίας ἡ θεανδρική προσωπικότης τοῦ Χριστοῦ. Αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ἡ Πρώτη μετὰ τῆς Δευτέρας καὶ ἡ Τετάρτη, ἔχουν παγκόσμιον σημασίαν. Ἡ Πρώτη διέσωσε τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Δευτέρα καθώρισε τὴν θέσιν τοῦ Ἁγίου

Πνεύματος ὡς ὁμοτίμου κατὰ πάντα προσώπου πρὸς τὰ δύο ἄλλα πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡς ἐκπορευομένου ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ συνοδοξαζομένου μετ' Αὐτῶν. Δὲν παρέλειψε δὲ νὰ βεβαιώσῃ καὶ τὸ δόγμα τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ἑλληνοχριστιανικὸν πνεῦμα ἐν τῷ προσώπῳ τῶν Ἑλλήνων Πατέρων ἠγωνίσθη καὶ ἀπερράπισε τὴν δοξασίαν τοῦ Ἀρείου περὶ τοῦ Χριστοῦ ὡς ἀπλοῦ κτίσματος, ἀπεσαφῆνισε τὴν θείαν Του προέλευσιν καὶ τὴν μεγάλην ἀποστολήν Του, τὴν ἐκ Παρθένου Μαρίας γέννησιν Του, τὴν ὑπὲρ τοῦ κόσμου θυσίαν Του, τὴν ταφήν, τὴν Ἀνάστασίν Του, τὴν αἰώνιαν παρουσίαν Του εἰς τὸν κόσμον, ὡς καὶ τὴν Βασιλείαν Του, ἥτις εἶναι ἀτελεύτητος, αἰώνια. Ἡ Τετάρτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἐξ ἄλλου, λαβοῦσα ἀφορμὴν ἐκ τῶν ἀμφισβητουμένων τὴν ἀνθρωπίνην τοῦ Κυρίου φύσιν, καὶ ἐκ τῆς θείας Του μόνον ὑποστάσεως ἐξαρθῶντων τὰ ὑπερφυσικά γεγονότα τῆς ζωῆς Του, ὅποτε ὡς Θεὸς μόνος θὰ παρέμενεν ἐν τῷ Οὐρανῷ ἀπροσπέλαστος ἀπὸ τὸν ἐπὶ τῆς γῆς διαβιοῦντα πονεμένον ἀνθρωπον, ἐξήγησε καὶ ἐθεμελίωσε τὴν ἀνθρωπίνην Του φύσιν, χωρὶς ἀμαρτίας, καὶ οὕτως ἐκράτησε τὸν Κύριον ἐντὸς τῆς Ἱστορίας. Οὕτως, ὁ πιστός, διαβλέπων τὸν Χριστὸν ὅμοιον μὲ τὸν ἑαυτὸν του, νικῶντα τὸ κακὸν καὶ τὸν θάνατον καὶ θριαμβεύοντα ἐντὸς τῆς Ἀναστάσεως, τὸν ἀντικρύζει ὄχι ὡς ἀπλοῦν μέγαν διδάσκαλον, ἀλλ' ὡς λυτρωτὴν, καὶ προσδοκᾷ τὴν δικαιοσύνην τῆς ἐλπίδος του, ὅτι, συνδεδεμένος μυστικῶς μὲ τὴν θεανδρικήν προσωπικότητα τοῦ Χριστοῦ, δύναται νὰ διέλθῃ μετ' Αὐτοῦ διὰ τοῦ θανάτου εἰς τὴν Ἀνάστασιν, εἰς τὴν ζωὴν, εἰς τὴν αἰώνιαν δόξαν. Καὶ διὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, αἱ ὁποῖαι ἦσαν μᾶλλον ἔργον τῶν Ἑλλήνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ διὰ τῶν ἐνθέων κηρυγμάτων των καὶ διὰ τῶν πραγματειῶν των καὶ διὰ τῶν ἀγώνων καὶ μαρτυρικῶν θανάτων των διεφυλάχθη καὶ διεσώθη, εἰς τὸ πλῆρωμά της, εἰς τὴν ἀκεραιότητά της, ἡ χριστιανικὴ ἀλήθεια, διὰ νὰ κυριαρχῇ ἐντὸς τῆς Ἱστορίας ἡ θεανδρική προσωπικότης τοῦ Χριστοῦ ἄχρι σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, διότι, ἄλλως, ἐὰν ἐκυρίαρχουν οἱ ὀρθολογισμοὶ τῶν αἰρεσιάρχων ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἐκινδύνευεν Οὗτος νὰ ἀποφιλωθῇ ἀπὸ τὴν θεανδρικήν Του ὑπόστασιν, ὅποτε θὰ ἔσβυεν ἐντὸς τῆς Ἱστορίας, κατ' ἀνθρωπίνην λογικὴν σκέψιν, ὅπως ἔσβυσαν καὶ ἄλλοι μεγάλοι ἄνδρες εἰς τὴν συνείδησιν τῶν λαῶν.

Αὕτη εἶναι ἡ θέσις τῆς ἡμετέρας Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι τῆς καθόλου χριστιανικῆς συνειδήσεως. Ἐντεῦθεν εἶναι πρόδηλον, ὅποια ὀφείλει νὰ εἶναι ἡ θέσις τῶν ποιμένων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων τῆς, ἀπέναντι ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐν ὀνόματι τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας ζητοῦν νὰ ὑποσκάψουν τὴν πίστιν τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσουν ἀπὸ τὴν πληρότητα τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, ὡς εἶναι ἡ ὀρθόδοξος, εἰς οἰανδήποτε ἄλλην χριστιανικὴν ὀργάνωσιν, ἀπεσπασμένην ἀπὸ τὴν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

5. Διὰ τὴν κατανόησιν ἔτι μᾶλλον ὅποια ὀφείλει νὰ εἶναι ἡ στάσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι τοῦ προσηλυτισμοῦ καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, δεόν νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ ἐξῆς ἀποψις. Οὐδὲν ἄλλο Ἔθνος εἰς τὸν κόσμον εὐρίσκει τὴν πνευματικὴν του ἐνότητα ἐντὸς τῆς θρησκευτικῆς του συνειδήσεως, ὅπως τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Κατὰ 98% οἱ Ἕλληνες εἶναι ὀρθόδοξοι χριστιανοί. Ἡ ἐνότης τοῦ ἡμετέρου Ἔθνους δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν ἑλληνοχριστιανικὴν του παράδοσιν. Ἐντὸς αὐτῆς καθορίζεται ἡ ἱστορικὴ του πορεία. Ἐξ αὐτῆς προέρχεται ὁ πολιτισμὸς του, γεννῶνται οἱ μάρτυρες του καὶ οἱ ἥρωές του καὶ αἱ ἐκούσαι πειθαρχίαι του εἰς τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀξίας. Εἴπομεν ἀνωτέρω, ὅτι τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν πνεῦμα, ὡς σχῆμα, καὶ ὁ Χριστὸς, ὡς πνευματικὸν βάθος, εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἡ χριστιανικὴ ἀλήθεια, ὡς δικαιοσύνη καὶ ἀλληλεγγύη καὶ ἀγάπη, ὡς ἐκούσια θυσία τοῦ ἐνὸς χάριν τῶν πολλῶν καὶ τῶν πολλῶν χάριν τοῦ ἐνός, προέρχεται ἀπὸ τὸ πνευματικὸν ἀπόθεμα τῶν θρησκευτικῶν βιωμάτων τῶν γενεῶν ἐντὸς τοῦ ὑποσυνειδήτου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ἐντὸς τῆς ἑλληνοχριστιανικῆς του παραδόσεως αἰσθάνεται ἑαυτὸ ἠνωμένον μετὰ τῶν ζώντων καὶ νεκρῶν, εἰσδύει εἰς τὴν αἰωνιότητα καὶ ἀντλεῖ ἐξ αὐτῆς τὴν δύναμιν πρὸς πᾶσαν δημιουργίαν. Ὅλαι αἱ ἀνθήσεις τοῦ πολιτισμοῦ του εἰς πᾶν εἶδος τέχνης, εἰς τὴν δημοκρατικὴν του διοίκησιν, εἰς τὰ σχήματα τῶν τελετῶν τῶν μυστηρίων του, εἰς τοὺς ἀγῶνάς του ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας του, τῆς συνυφασμένης μετὰ τῆς θείας χάριτος. Ἐντὸς τῆς βιώσεως τῆς ὀρθοδοξίας του τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος μεταβάλλεται εἰς ἱερὰν ἀξίαν, ἀντικρύζει τὸν κοινωνικὸν του σχηματισμὸν ὄχι μόνον ὡς σύνθεσιν βιολογικῶν, οἰκονομικῶν καὶ πολιτικῶν μονάδων, ἀλλὰ, πρὸ παντός, ὡς συγκρότημα ἐλευθέρων προσωπικοτήτων.

6. Τὰ ἄλλα χριστιανικὰ Ἔθνη δὲν εὐρίσκουν τὴν ἐνότητά των ἐντὸς τῆς θρησκευτικῆς των συνειδήσεως, λόγῳ τῆς κατατμήσεώς των εἰς ἐπὶ μέρους ἀποχρώσεις χριστιανικῶν ὀργανώσεων. Καὶ αὕτη ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὴν πνευματικὴν ἐνότητα οὐδενὸς Ἔθνους εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν, λόγῳ τῆς ἀντιθέσεώς της πρὸς ἄλλας θρησκευτικὰς κοινότητας, ποὺ ὑπάρχουν εἰς κάθε χριστιανικὸν Ἔθνος τῆς Δύσεως. Μόνον εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ Κράτους ἐμφανίζεται ἡ ἐνότης τῶν λαῶν τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλ' ἡ ἐνότης αὕτη εἶναι πολιτικοῦ χαρακτῆρος. Ἡ ζωὴ τοῦ Κράτους ἐμφανίζεται ὡς λειτουργία νομικῶν διατάξεων, ὡς κύρωσις νομική, ὡς ἐξαναγκασμός· διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἔννοια τῆς ἐλευθερίας ἀπὸ τὸ βάθος της, ὡς δημιουργοῦ δυνάμεως, ὡς ἐκούσας θυσίας χάριν τῶν ἄλλων, κινεῖται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐξαντλεῖται εἰς τὴν ρύθμισιν τῶν ὑλικῶν καὶ πολιτικῶν συμφερόντων. Καὶ ἐὰν σήμερον ὑποβόσκη μία κρίσις εἰς τὴν πνευματικὴν πορείαν τῶν λαῶν τῆς Δύσεως, τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι τὸ χριστιανικὸν στοιχείον τοῦ πολιτισμοῦ παρημελήθη, ὡς ἀξία, καὶ ἐθεωρήθη ὡς ἐνδιαφέρον μόνον τὰ άτομα καὶ

ὄχι τὸ σύνολον. Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος-Κράτος, ὡς ἀνευρίσκον εἰς τὴν ἑλληνοχριστιανικὴν του παράδοσιν τὴν ἐνότητά του, τὸ ἀγωνιστικὸν του πνεῦμα ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐλευθερίας του, ὡς δημιουργοῦ δυνάμεως, δὲν δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ὑπονομεύσιν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τοῦ λαοῦ του. Διὰ τοῦτο ἐθέσπισε συνταγματικὴν διάταξιν, κατὰ τὴν ὅποιαν, ἐν ᾧ ἐπιτρέπει τὴν ἐλευθερίαν ἐντὸς αὐτοῦ λειτουργίαν τῶν οἰωνδῆποτε γνωστῶν θρησκευτικῶν ὁμολογιῶν, ἐν τούτοις, ἀπαγορεύει τὸν προσηλυτισμὸν καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐπέμβασιν κατὰ τῆς ἐπικρατουσῆς θρησκείας, ὡς εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία (Σύνταγμα, ἄρθρον πρῶτον).

7. Συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι κατὰ πάσης ξένης προπαγάνδας, ἐπιζητούσης νὰ ὑπονομεύσῃ τὴν πίστιν τοῦ ποιμνίου της καὶ νὰ κλονίσῃ τὴν πνευματικὴν ἐνότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ποὺ ἀποτελεῖ μέγα ἠθικὸν κεφάλαιον εἰς τὰς ἐπιδιώξεις του, εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὑψηλοῦ του προορισμοῦ, ἐπὶ τοῦ γεωγραφικοῦ τομέως, ὅπου ἐτάχθη, νὰ ζῇ, ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας. Ἄλλως τε, δὲν εἶναι ἡ ὁδὸς τοῦ προσηλυτισμοῦ, ποὺ αὐξάνει τὴν συμπάθειαν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Οἰκουμενικὴν Χριστιανικὴν Κίνησιν. Ἀντιθέτως, ἡ ἀσκήσις ὀρισμένων προπαγανδιστικῶν ἐνεργειῶν ξένων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν Χώραν μας διαθέτει δυσμενῶς τοὺς πνευματικούς καὶ πολιτικούς ἡγέτας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Καὶ ἐν ᾧ παρακολουθοῦμεν μετὰ συμπάθειαν τὴν προσπάθειαν τῆς ἐνώσεως ὄλων τῶν ποικιλοφύμων προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν εἰς μίαν συντεταγμένην ἠθικὴν δύναμιν καὶ δεχόμεθα νὰ παρίστανται ἀντιπρόσωποι τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας εἰς τὰ Συνέδρια τῆς Οἰκουμενικῆς Χριστιανικῆς Κινήσεως, ἔστω καὶ διὰ καθηγητῶν τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τῶν ἡμετέρων Πανεπιστημίων, μετὰ τὴν κίνησιν τῶν προπαγανδῶν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος διατρέχεται κίνδυνος πλήρους διακοπῆς ἀπὸ μέρους ἡμῶν πάσης σχέσεως πρὸς αὐτά.

Ὡς πρὸς τὴν παρουσίαν δὲ εἰς τὰ Οἰκουμενικὰ Χριστιανικὰ Συμβούλια μόνον Ἑλλήνων Θεολόγων Καθηγητῶν καὶ ὄχι Ἀρχιερέων καὶ ἄλλων Κληρικῶν, τοῦτο θὰ ἔπρεπε νὰ κριθῇ ἀπὸ μέρους τῶν ἡγετῶν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ὡς προφυλάσσον τὸ γόητρον καὶ τὸ κύρος τῆς ἡμετέρας Μητρὸς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι ὄλων τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἵνα, ὅταν μετὰ συνέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπετυγχάνετο ἡ ἐνότης τῶν ἑκατομμυρίων χριστιανῶν τοῦ Προτεσταντισμοῦ, ἦτο δυνατόν τότε νὰ συμπαρασταθῇ εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Χριστιανικὴν Κίνησιν, μετὰ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τὸ σύνολον τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν θὰ συνεκροτεῖτο ἡ κολοσσιαία ἐκείνη ἠθικὴ δύναμις, ἡ ὅποια θὰ ἐσφζεν ὄλους τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς χώρας τοῦ βορρᾶ ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς διαλύσεως, εἰς τὴν ὅποιαν προσηθοῦνται μετὰ τὴν παραμέλησιν τοῦ χριστιανικοῦ στοιχείου τοῦ πολιτισμοῦ των.

† Ὁ Σάμου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΕΙΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ Χ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ (*)

«Σοφίαν αὐτοῦ διηγῆσονται λαοὶ καὶ τὸν ἔπαινον ἐξαγγέλλει ἡ Ἐκκλησία».
(Σοφ. Σειράχ μδ', 15).

Τοὺς λόγους τούτους, τοὺς ὁποίους ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου Σοφίας Σειράχ ἔγραψε διὰ τὴν ἐξυμνήσῃ τοὺς ἐπ' ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ διακρινομένους ἀνδρας, θεωρῶ ἐπίκαιρον νὰ ἐπαναλάβω κατὰ τὴν παροῦσαν ἱεράν στιγμὴν, καθ' ἣν ὅλοι ἡμεῖς συνεκεντρώθημεν ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τούτου, ἵνα, κατὰ τὰ ἱερά τῆς Ἐκκλησίας θέσμια, τελέσωμεν τὰ μνημόσυνα τοῦ ἀλήστου μνήμης σοφοῦ διδασκάλου ἡμῶν Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, ὁ ὁποῖος πρὸ τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, «διὰ τὴν εὐρὴν ἀνάπαυσιν ἐκ τῶν κόπων αὐτοῦ».

«Σοφίαν αὐτοῦ διηγῆσονται λαοὶ καὶ τὸν ἔπαινον ἐξαγγέλλει ἡ Ἐκκλησία». Καὶ πράγματι οἱ ὠραῖοι οὗτοι λόγοι τῆς Βίβλου ἔχουν πλήρη τὴν ἐφαρμογὴν των εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, διότι ὁ μεταστάς Καθηγητῆς ὑπῆρξε πράγματι σοφὸς καὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν, ἣν ἔδωκαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες διὰ τοῦ στόματος ἑνὸς ἐκ τῶν ἐπώνυμων του Πατέρων, τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Ἐπισκόπου Νύσσης, ἀπεφάνησαν: «Μόνη κτημάτων ἡ ἀρετὴ ἀναφαίρετον καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι παραμένουσα», ἥτις «τῇ σοφίᾳ παρεδρεύουσα μέγα κλέος τοῖς κτήτορσι πορίζομένη, πολλὴν τὴν ὄνησιν τοῖς μεταγιγνομένοις χαρίζεται».

Ὁ Γρηγόριος Παπαμιχαήλ, ἐκ παιδῶν αἰσθανθεὶς ἔλξιν ἀκατανίκητον πρὸς τὸν κόσμον τῶν ἰδεῶν, ὅπου παρεδρεύουσιν ἢ κατὰ Θεὸν Σοφία καὶ ἡ Ἀρετὴ, ἐγκατέλειπεν εἰς μικρὰν ἡλικίαν τὴν γενέτειράν του Λέσβον καὶ ἀπεδήμησεν εἰς χώρας μεμακρυσμένας, ὅπου μετὰ τὴν ἀκόρεστον δίψαν τῆς γνώσεως ἐπέδωκεν εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ νοῦ καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς ψυχῆς. Αἱ δύο Θεολογικαὶ Σχολαί, τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Χάλκης, καὶ ἡ ἄλλη περιώνυμος Θεολογικὴ Ἀκαδημία τῆς Πετροπόλεως, ἐν αἷς ἐμαθήτευσεν, ὑπῆρξεν σύντριψ δι' αὐτὸν ἡ πνευματικὴ κλιμαξ, δι' ἣς οὗτος ἀνῆλθεν εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, ἐπιτυχῶν μετὰ καθαρὸν τὸ ὄμμα νὰ διεισδύσῃ εἰς τὰ ἄδυτα τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως, ἐπὶ σκοπῶν νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς τὰς ὑψηλὰς ἀληθείας περὶ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου καὶ νὰ μελετήσῃ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ὀρθόδοξου πίστεως πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀπασχολοῦντα τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν κοινωνίαν προβλήματα.

Τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον παρουσίασεν ὡς θεολόγος ἐπιστήμων εἰς τὴν Ρωσίαν, τὰ Ἱεροσόλυμα, τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰς Ἀθήνας εἶναι μέγα, θαυμαστόν, πολυμερές καὶ γάνιμον, δικαίως δὲ προσεπόρισεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐκτίμησιν τῶν συγχρόνων του σοφῶν ἐπιστημόνων ἡμετέρων καὶ ξένων.

(*) Ἐξεφωνήθη τῇ 4ῃ Μαρτίου 1956, κατὰ τὸ 400ῆμερον μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Διεθνοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις ἱερῷ καθ' Ἁγίου Γεωργίου (Κυψέλης).

Ἐβδομήκοντα περίπου αὐτοτελεῖς ἐπιστημονικαὶ ἔργασια, ἀπειράριθμα ἄλλα δημοσιεύματα, εἰς ἄρθρα ποικίλου περιεχομένου, εἰς σχόλια βαθυστόχαστα, εἰς ἐκκλησιαστικὴν εἰδησιογραφίαν πλουσιωτάτην καὶ εἰς κριτικὰ σημειώματα σπουδαιότατα, ἐξεπήδησαν ἀπὸ τῆν ἐμπνευσμένην, τὴν ἰσχυράν, τὴν συναρπάζουσαν ἀπὸ γοητείαν γραφιδά του, τὴν ὁποίαν ὁ ἀείμνηστος ἐχρησιμοποίησεν, ὅπως ὁ ἴδιος ἔγραφέ που, ὡς ἔκτον δάκτυλον καθ' ὅλην τὴν μακρὰν ἐπιστημονικὴν σταδιοδρομίαν του.

Ὡς θεολόγος ἐπιστήμων διεκρίθη πάντοτε διὰ τὴν σοφίαν. Τὸ μεγαλῆτερον μέρος τοῦ ἔργου του εἶναι αὐστηρῶς ἐπιστημονικόν. Ἀναμφισβητήτως φέρει τὴν σφραγίδα τῆς ἐπιστήμης καὶ τὸ κύρος τῆς προσωπικότητός του. Ἄν καὶ ὑπῆρξε σπουδαῖος, γλαφυρὸς καὶ ἐνθουσιώδης λογοτέχνης εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν δημοσιογραφίαν, ἐν τούτοις, ὅταν ἠσχολεῖτο καὶ ἔγραφε διὰ τὴν ἐπιστήμην, συνεκρατεῖτο, δὲν παρεσύρτο ἀπὸ τοὺς οἴστρους καὶ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τοῦ λογοτεχνικοῦ ταλάντου του, οὔτε καὶ ἀπὸ τῶν δημῶδες πνεῦμα, τὸ ὁποῖον συνεπάγεται ἡ δημοσιογραφία, ἀλλὰ περιορίζετο εἰς τὰ πραγματικὰ πλαίσια τῆς αὐστηρῆς ἐπιστήμης.

Ἐγραφεν ἀδιακόπως, χωρὶς ἀνάπαυαν, ἐδίδασκε μετὰ ἀγάπην καὶ ἐνθουσιασμόν, κατήρτιζε τοὺς μαθητάς του μετὰ εὐσυνειδήσιαν, ἐγνώριζε νὰ τοὺς μεταρσιῶνῃ εἰς σφαίρας ὑψηλὰς, ἠδύνατο μετὰ τὴν ὠραίαν, τὴν γλυκεῖαν, τὴν ἐναρμόνιον μουσικὴν γλῶσσάν του νὰ τοὺς ἠλεκτρίξῃ, νὰ τοὺς σαγηνεύῃ, νὰ τοὺς γοητεύῃ, ἐπὶ σκοπῶν νὰ διδάξῃ τὴν κατὰ Θεὸν σοφίαν καὶ νὰ μεταδώσῃ εἰς αὐτοὺς ὅ,τι πολῦτιμον εἶχε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του.

«Τὴν σοφίαν», λοιπόν, «αὐτοῦ διηγῆσονται» καὶ οἱ συνάδελφοί του καὶ οἱ φίλοι του καὶ οἱ θαυμασταί του, ἴδια ὅμως ὅσοι ἠξιώθησαν νὰ μαθητεύσουν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ σοφοῦ διδασκάλου.

«Καὶ τὸν ἔπαινον ἐξαγγέλλει ἡ Ἐκκλησία». Καὶ πράγματι ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία πρώτη ἔδρεψε τοὺς καρποὺς τοῦ ἔργου του, ἐστάθη πάντοτε μετὰ θαυμασμόν καὶ εὐγνωμοσύνην ἀπέναντι τῶν πνευματικῶν καμάτων του, διότι ὁ σοφὸς διδάσκαλος, μετὰ τὰς ὠραίας θεολογικὰς πραγματείας του καὶ τὴν πλοσίαν εἰς διδάγματα ἀρθρογραφίαν του, συνέβαλε τὰ μέγιστα οὐ μόνον εἰς τὴν ἐπίλυσιν πολλῶν ἐκκλησιαστικῶν προβλημάτων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὑγιᾶ θρησκευτικὴν διαφώτισιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Οὐδεὶς θὰ ἀρνηθῇ, ὅτι μετὰ τὸ πλοσίον συγγραφικόν του ἔργον ἐφώτισε συνειδήσεις, διέλυσε πλάνας, ὑπερήσπισε τὴν ἀλήθειαν, προήσπισε δόγματα, ἐπροστάτευσεν τὰ χρηστά ἦθη, ἐξύψωσε τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα, ἀποκατέστησεν τὴν μνήμην μεγάλων ἀγίων, καὶ γενικώτερον ἐυπηρέτησεν ἄριστα τοὺς ἱερούς, τοὺς ἀγίους σκοποὺς τῆς Ἐκκλησίας.

Δικαίως, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία ἐξαγγέλλει τὸν ἔπαινον του.

Ἄλλὰ ἂς μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ἡ σοφία δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὴν ἀρετὴν. Τοῦτο ἐτόνισε πρὸ ὀλίγου ὁ ἅγιος Πατὴρ Γρηγόριος ὁ Νύσσης. Ἀλλὰ τὸ ἴδιον πρὸςβέβουσαν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοι ἡμῶν. Ὁ Πλάτων

λέγει: «Ἦσα ἐπιστήμη χωριζομένη ἀρετῆς πανουργία, ἀλλ' οὐ σοφία φαίνεται».

Συνεπῆς, λοιπόν, ὁ σοφὸς διδάσκαλος, πρὸς τὴν ἀρχὴν ταύτην, δὲν περιπίπτει εἰς ἀντινομίαν. Ἐφαρμόζει εἰς τὴν ζωὴν του πᾶν ὅ,τι πιστεύει. Καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῷ προσώπῳ του ἡ σοφία συναντᾷ τὴν ἀρετὴν καὶ ἀμφοτέραι συζοῦν κατὰ τρόπον ἀρμονικὸν καὶ ἀλληλένδετον. Τὸν ἐνθυμεῖσθε ὅλοι σας. Ἦτο σοφός, ἀλλὰ ἀγαθός. Ἦτο εὐγενὴς τὴν ψυχὴν, ἀξιοπρεπεῖς τὸν βίον, σεμνὸς τὴν ὄλην ἐμφάνισιν, γλυκὺς εἰς τοὺς τρόπους, μειλίχιος τὸν χαρακτήρα, πονετικὸς πρὸς τοὺς πάσχοντας. Εἶχεν ἀπεριόριστον καλωσύνην. Ἦτο ὡραῖος τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα. Ἡ καρδιά του ἦτο πάντοτε πλήρης στοργῆς καὶ ἀγάπης. Καὶ ἀπέδειξε διὰ τοῦ τρόπου τούτου τῆς ζωῆς του, ἐμπράκτως ὅτι, πράγματι, ὡς ἀποφαινεται ὁ Ἀδελφός Θεὸς Ἰάκωβος, «ἡ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστίν, ἔπειτα δὲ εἰρηνικὴ, ἐπιεικὴς, εὐπειθής, μεστὴ ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καὶ ἀνυπόκριτος» (Ἰακ. γ', 17), καὶ ὅτι ἡ ἔκφρασις τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν εἶναι ἡ θλιψίς, ἡ κατῆφεια καὶ ἡ ἔλλειψις καλωσύνης, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη καὶ μόνον ἡ ἀγάπη, διότι δι' αὐτὴν τὴν ἀγάπην ἐγεννήθη καὶ ἐσταυρώθη ὁ Θεάνθρωπος.

Ἀλλὰ καὶ ὡς Ἕλληνα δὲν ὑπέστησεν ὁ ἀείμνηστος. Ὅταν εὐρίσκετο εἰς τὴν Ρωσίαν, φοιτητὴς ἔτι ὢν, διεξήγαγε σπουδαῖον δημοσιογραφικὸν ἄγωνα, διὰ νὰ ἀποκορούσῃ τὰς ἐπιθέσεις τοῦ ρωσικοῦ Τύπου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀγωνιζομένης τότε ἐναντίον τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Τούρκων, διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Μακεδονίας. Ἡ ψυχὴ τοῦ νεαροῦ τότε Ἕλληνας σπουδαστοῦ ἐφλέγετο ἀπὸ αἰσθήματα ἀγνῆς φιλοπατρίας, ἅτινα εὗρον διέξοδον εἰς τὴν ὡραίαν ἐκείνην ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς Ἑλλάδος ἀρθρογραφίαν. Ἀλλὰ καὶ βραδύτερον, ὅταν εὐρίσκετο εἰς Ἀλεξάνδρειαν, κατὰ τοὺς βαλκανικοὺς πολέμους, καθ' οὓς ὁ Ἕλληνας στρατὸς κατήγαγε τοὺς νέους ἑλληνικοὺς θριάμβους, ὁ Γρηγόριος Παπαμιχαὴλ μάχεται ἐπὶ πνευματικοῦ πεδίου, μὲ ὄλην τὴν φλόγα τῆς φιλοπατρίας, ἡ ὁποία ἐθέρμαινε τὴν τιμίαν ψυχὴν του, καὶ ἀναδεικνύεται ἐνθουσιώδης καὶ μέχρι λυρισμοῦ ἀγωνιστὴς τοῦ καλλάμου. Ὅταν ἔγραφε τὰ ὡραῖα πατριωτικά του συγγράμματα, ἡ ψυχὴ του ἐπληροῦτο ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐνέπνεε τοὺς Ἕλληνας μαχητὰς, καὶ πολὺ ὀρθῶς ἐλέχθη, ὅτι, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τῶν ἑλληνικῶν θριάμβων, ὁ Παπαμιχαὴλ ἐλησμόνησε τὸν θεολόγον καὶ τὸν ἐκκλησιαστικὸν συγγραφέα, διότι ἀφῆκε τὴν καρδίαν του νὰ ὀδηγῆ τὸν κάλαμόν του.

Σεβαστὲ καὶ ἀλησμόνητε διδάσκαλε. Αὐτὴν τὴν στιγμήν, ποῦ τελοῦμεν τὰ μνημόσυνά σου, ἡ ψυχὴ σου περιπίπτει ὑπεράνω ἡμῶν. Σὲ αἰσθανόμεθα. Σὲ βλέπομεν μὲ τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς νὰ εὐρίσκεσαι κοντά μας, μὲ τὸ ὡραῖον, τὸ εὐθυτενὲς παράστημά σου. Ἐπίτρεψόν μοι, ἵνα, κατὰ τὴν ἱεράν ταύτην στιγμήν, προσφέρω εἰς σέ «τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν». Δέξαι, λοιπόν, τὸν πνευματικὸν αὐτὸν στέφανον, τὸν ὁποῖον ἐγώ, ὁ μαθητὴς σου καὶ ταπεινὸς λειτουργὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἐπλεξα μὲ τὰ εὖσομα ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἐτόλμησα νὰ ἀποσπάσω ἀπὸ τὸν ἰδικόν σου, τὸν ὑπέροχον, τὸν

ἐκπάγλου ἠθικῆς ὡραιότητος βίον σου. Δέξαι αὐτὸν ὡς ἐλάχιστον δεῖγμα εὐγνωμοσύνης ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν δόξαν τῆς ὁποίας τόσον ἐμὸχθησας.

Ἔσο ἡσυχος, ἀγαπητὲ διδάσκαλε. Ἀναπαύου εἰς τὴν γαλήνην σου, διότι «τὴν σοφίαν σου διηγῆσονται» ὅλοι ὅσοι εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ σέ γνωρίσουν «καὶ τὸν ἔπαινον σου θὰ ἐξαγγέλλῃ πάντοτε ἡ Ἐκκλησία».

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Λαμπρὰ τὰ προοίμια».

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς παρουσίας ἐβδομάδος, ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἤρξατο ψάλλουσα τὰ «φαιδρὰ προοίμια τῆς ἐγκρατείας» καὶ ἐντρεπιζοῦσα «λαμπρὰ τὰ προοίμια» τῆς ἀναμενομένης, τὴν προσεχῆ Δευτέραν, Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἐπεξηγοῦσα ἅμα, ὅτι «ἀρχὴ κατανύξεως καὶ μετανόιας, κακῶν ἀλλοτριώσεως καὶ παθῶν ἐγκράτεια».

Καὶ ὅσοι αἱ ἡμέραι προβαίνουνσι, τόσῳ ἐντονότερον προτρέπεται ἡμᾶς, ἵνα «εἰρηρικῆ καταστάσει, εἰλικρινεῖ διαθέσει τὸν ἱερώτατον καιρὸν τῆς ἀγίας νηστείας ὑποδεξώμεθα» καὶ «ἐν ἀγνείᾳ λογισμῶν προθύμως εἰσέλθωμεν» εἰς τὸ ἀνοιγόμενον ἐνώπιον ἡμῶν «στάδιον τῶν ἀρετῶν». Διότι —διακηρῶσει— «ὄντως ἡμᾶς νηστεύειν δεῖ, μὴ ἐν ἐχθρᾷ καὶ μάχῃ, μὴ ἐν φθόνῳ καὶ ἔριδι, μὴ ἐν κενοδοξίᾳ καὶ δόλῳ κεκοιμημένῳ». Καὶ προφητικῶς σαλπίζει: «Νηστείαν ἀγιάσωμεν φιλοφρόνως, κηρύξωμεν ἐγκράτειαν παθημάτων». Διότι ἡ περίοδος αὕτη τῶν νηστειῶν «συγκαλεῖται ἡμᾶς εἰς μετάνοιαν», ἵνα, «ἀγιασθέντες τὰ σώματα» καὶ «βρωμάτων καὶ παθῶν τὴν ἀποχρῆν ποιῶντες», «δεκάτας τοῦ παντὸς ἐνιαυτοῦ» προσφέρωμεν, «ὡς ὑπήκοοι Χριστοῦ», «τῷ πάντων Βασιλεῖ».

Ἔσθε, ἀδελφοί, «καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος: τὰς λαμπάδας τῶν ψυχῶν ἡμῶν φαιδρῶνόμεν διὰ φιλοπρωχίας», «ἀκτίνας ἀπολάμποντες τῶν ἁγίων ἐντολῶν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἀγάπης τὴν λαμπρότητα, προσεσχῆς τὴν ἀστραπήν, ἀγνείας καθαρότητα, εὐανδρείας τὴν ἰσχύν».

Καταισχύνουσα πρᾶξις.

Ὅσον δήποτε βαρεῖς χαρακτηρισμοὺς κἂν χρησιμοποιήσῃ τις διὰ τὴν αὐτόχρημα ληστρικὴν ἀρπαγὴν καὶ ἀπαγωγὴν τοῦ Προκαθημένου τῆς ἀρχαιοτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, δὲν θὰ δυνηθῆ ν' ἀνταποκριθῆ εἰς τὸ βάθος τῆς ἀνάνδρου ταύτης, κακούργου καὶ ἀνιέρου πράξεως. Καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ πιστεύσῃ ὁ ὀρθόδοξος Ἕλληνα, ὅτι ἀπετολμήθη αὕτη ἐν ὑπερμεσοῦντι εἰκοστῷ αἰῶνι, κατ' ἐντολήν Κυβερνήσεως χριστιανικοῦ καὶ πεπολιτισμένου λαοῦ, πρωτοστατοῦντος, ὡς μέχρι πρό τινος, τοῦλάχιστον, ἐνομιζέτο, εἰς τὴν προστασίαν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῶν ἰδεωδῶν ἐν γένει τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὅποια καὶ ὅποια κακὰ διδάγματα ἡ τοιαύτη συμπεριφορὰ παρέχει πρὸς τοὺς, ἐκ λόγῶν ἄλλων, δυσπιστῶς ἢ ἀρνητικῶς ἔχοντας ἐναντι τῶν ἰδεωδῶν τούτων καὶ πόσον μέγα κακὸν «προηγούμενον» ἀποτελεῖ

αύτη μόλις και είναι ανάγκη να ληφθῇ. Ὅθεν τὸ ἀνόσιον τόλμημα δικαιοσύνη ἐξήγειρε τὴν πανελλήνιον και πανορθόδοξον ὀργὴν και ἀγανάκτησιν, τὴν παγκριστιανικὴν ἀλγεινὴν κατάπληξιν και τὴν παγκόσμιον ἀτάκην, ἀλλὰ και τὴν «ἀμνηχανίαν» αὐτοῦ τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ, ὡς ἐλέχθη και ἐν τῇ Βουλῇ τῶν λόρδων, ἐν τῇ ὁποίᾳ και ὡς «αἰσχος» ἐξεσυρίχθη ὑπὸ τῶν σθεναρωτέρων ἢ «παράφρων» αὐτῆ πολιτικῆ προᾶξις, ὡς ὑπ' ἄλλων μετριοπαθεστέρων ἀπεκλήθη τὸ ἀνοσιούργημα τῆς αἰφνιδιαστικῆς ὁλως και ἀπροειδοποιητοῦ «συλλήψεως και ἀπελάσεως» τοῦ ἐθναρχοῦντος τῶν Ἑλλήνων τῆς Κύπρου ὀρθοδόξου Προβιεράρχου, μεθ' οὗ μόλις πρὸ ὀλίγου ἡ Βρετανικὴ Κυβέρνησις συνωμίλει και διεπραγματεύετο, ὡς πρὸς ἴσην πολιτικὴν Ἀρχήν, ἐγκύρωσιν ἐκπροσωποῦσαν τὴν θέλησιν τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ.

Ἀμείλικτα ἐρωτήματα.

Ἄν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἔνεκα τῶν «πολιτικῶν» ἐνεργειῶν του, ἦτο ἔνοχος παραβάσεως τῶν νόμων τοῦ ἐξουσιάζοντος Κράτους, διατὶ και ἐλεύθερος ἀφίετο και ὡς ἀρχηγὸς τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ ἐτιμᾶτο και ὡς τοιοῦτος ἐκαλεῖτο εἰς ἐπισήμους συνομιλίας και διαπραγματεύσεις, ἐφ' ὅσον ἠλπίζετο, ἔστω και κατ' ἐλάχιστον, ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑποκύνη εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν ἐξουσιαστικῶν; Κατέστη δ' ἔνοχος, εὐθὺς ὡς κατέστη ἀντιληπτόν, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ προδώσῃ τὴν ἐντολὴν τοῦ λαοῦ, ὃν ἐξεπροσώπει και ἐξ ὀνόματος τοῦ ὁποίου ἐλάλει; Και ἂν ὁ Ἐθναρχὸς κατέστη πρᾶγματι ἔνοχος ἀπέναντι τῶν νόμων, ἔστω και τὴν ὑστάτην στιγμήν, διατὶ ἠγνοήθησαν μόνον δι' αὐτὸν τὰ δικαστήρια και διατὶ ἐχρησιμοποιήθη ἡ στύγνη ἀπάτη και ἡ ὀμὴ βία διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἐκ μέσου τοῦ ἐμπειστευμένου αὐτῷ χριστιανικοῦ λαοῦ ἀπομακρόνσεως του;

Εἰς τὰ ἀμείλικτα ταῦτα ἐρωτήματα δὲν ὑπάρχει ἀπάντησις· και ἀποτελεῖ καταισχύνῃ διὰ τὸν σύγχρονον πολιτισμὸν ἢ κατάφωρος αὐτῆ καταπάτησις τῶν στοιχειωδεστάτων κανόνων ὅχι μόνον τοῦ δικαίου, ἀλλὰ και αὐτῆς τῆς κοινῆς λογικῆς, και ἡ τηλικαύτη ἀσέβεια πρὸς τὰ θεμελιώδη δικαιώματα ἐνὸς χριστιανικοῦ λαοῦ, ὅστις οὕτω βαναύσως και ἀνιέρως ἀπεστερήθη τοῦ πνευματικοῦ του Ἠγέτου, ἐν ἡμέραις τοσοῦτω δι' αὐτὸν ὀδυνηραῖς. Ὅ,τι δὲ κατέστησε τόσον ὀδυνηρὰς τὰς ἡμέρας τῶν Ἑλλήνων τῆς Κύπρου εἶναι ἡ ἀνάληψις τυραννίας και ἡ ἀδυσώπητος ἀκαμψία τῶν ἀνόμων συμφερόντων τοῦ ξένου καταπατητοῦ τῶν ἀνθρώπων δικαιωμάτων ἐνὸς λαοῦ, ὅστις και τὸν πολιτισμὸν και τὸν Χριστιανισμὸν ἐγνώρισε και ὑπερήσπισεν ἀπὸ χιλιετηρίδων, και δὴ και ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἢ βάρβαρος εἰδωλολατρεία ἐδέσποζεν ἐτι ἐκεῖ, ὅθεν δίδονται αἱ ἐντολαὶ διὰ πράξεις, ἃς εὐρίσκονται, εὐτυχῶς ἀνθρώποι, και ἐν αὐτῷ τῷ Λονδίνω, ν' ἀποκαλέσωσιν «αἰσχος».

Και παρήγορα σημεία.

Τὸ γεγονός δ' ἀκριβῶς τῆς ἐξεγέρσεως τῆς βρετανικῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἐκπροσωποῦσης πολλὰ ἑκατομμύρια βρετανῶν πολιτῶν, ἀποδεικνύει πόσον ἀδικον θὰ διεπραττεν ὁ ἐπιχειρῶν νὰ θεωρήσῃ ὀλόκληρον τὸν ἀγγλικὸν λαὸν συνένοχον τοῦ κυβερνητικοῦ «αἰσχος» τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου.

Ἀλλὰ και ἡ σθεναρὰ και χριστιανικωτάτη ἀγόρευσις τοῦ λόρδου Ἐπισκόπου τοῦ Chichester, ἧτις ἐλπίζομεν νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές φύλλον τῆς «Ἐκκλησίας», ἀπετέλεσε σπουδαῖον μάθημα πολιτικῆς ἀρετῆς διὰ τοὺς ἀδικοπραγοῦντας Βρετανοὺς κυβερνήτας και σοβαρὰν παραμυθίαν διὰ τὴν κατόδονον ψυχὴν τοῦ Πανελληνίου. Τὸ δ' ἕτερον γεγονός τῆς ὑπὸ εἰκοσάδος μελῶν τῆς Ἀμερικανικῆς Γερουσίας ὑπογραφῆς και ὑποβολῆς τῆς γνωστῆς ἐκ τῶν δημοσιογραφικῶν εἰδήσεων δηλώσεως, δι' ἧς δεόντως χαρακτηρίζεται και ἀποδοκιμάζεται ἡ ἀγγλικὴ αὐθαιρέσις και ἐπιζητεῖται ἡ ἐνεργὸς κατ' αὐτῆς ἐκ μέρους τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἀντίδρασις και ἡ γενικωτέρα προάσπισις τοῦ δικαίου τῆς Κυπριακῆς ἐλευθερίας, ἀποδεικνύει ἐπίσης, ὅτι δὲν κυβερνᾷ σήμερον πάντοτε τὸν νοῦν και τὰς καρδίας πάντων τῶν ἀνθρώπων μόνον τὸ συμφέρον. Δι' ὃ και δικαίως στρέφεται πρὸς πάντας τούτους τοὺς ὑπερασπιστὰς τοῦ ὀρθοῦ και τοῦ δικαίου ἀμέριστος ἡ ἐκτίμησις και ἡ εὐγνωμοσύνη του, πιστοῦ εἰς τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς και τὰ ἐπ' αὐτῶν βασιζόμενα δημοκρατικὰ και ἀνθρωπιστικὰ ἰδεώδη, Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ὅστις βαθντάτην αἰσθάνεται τὴν ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων τούτων ἀνακούφισιν και ἐνθάρρυνσιν. Διότι εἶναι ὄντως παρήγορον ὅτι εὐρέθησαν, ἐπὶ τέλους, και ἀνθρωποὶ νηφάλιοι—μὴ μεθυσθέντες, προφανῶς, ἐκ τῆς ὁσμῆς τῶν πετρελαίων και τῶν ἀναθυμιάσεων τῶν πολεμικῶν ἐργαστηρίων—, δυνάμενοι νὰ σκέπτονται και νὰ ὀμιλῶσιν, ὅπως ἀρμόζει εἰς ἀνθρώπους διαθέτοντας πάλλουςαν ἀνθρωπίνην καρδίαν και σκεπτόμενον ἀνθρώπινον νοῦν.

Τὸ Ἐφημεριακὸν Σῶμα.

Ἡ ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ τοῦ «Ἐφημερίου» δημοσιευθεῖσα ἀνακοίνωσις τοῦ Ἐπάρχου Λήμνου, περὶ τῆς εὐεργετικῆς δράσεως ἐνὸς ἀπλοῦ και ταπεινοῦ ἱερέως, οὐτινος τὴν προτομὴν προέτεινεν ὅπως ἀνεγείρωσιν οἱ ἐκ τῶν ἐνεργειῶν του ὠφελθέντες ἀγρόται τῆς νήσου ταύτης τοῦ Αἰγαίου, εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι ἀνεγνώσθη μετὰ πολλοῦ τοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὸ τῶν συγκροτούντων τὸ Ἐφημεριακὸν Σῶμα Κληρικῶν μας. Και ἀναμφιβόλως ὅχι μόνον τὸν θαυμασμὸν και τὴν ὑπερηφάνειάν των θὰ προῦκάλεσεν ἡ ἐπίσημος αὐτῆ ἀναγνώρισις τοῦ λαμπροῦ ἔργου ἐνὸς ταπεινοῦ και πτωχοῦ συναδέλφου των, ἀλλὰ και ἀφορμὴν θὰ ἔδωκεν, ἐξάπαντος, πρὸς σκέψεις σοβαρὰς περὶ τοῦ τί δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ ὁ πνευματικὸς ποιμὴν, ὅταν ἀγάπησῃ πρᾶγματι ἀπὸ καρδίας τὸ λογικὸν του ποιμνιον και θελήσῃ νὰ χρησιμοποιήσῃ πρὸς χάριν του τὰ οἰαδήποτε «τάλαντα», διὰ τῶν ὁποίων ἐπροίκισεν αὐτὸν ὁ οὐράνιος Λογεοδότης. Δὲν ὑπάρχει δ' ἀνθρώπος ἀνευ οὐδενὸς «ταλάντου» και, ἐπομένως, δὲν ὑπάρχει και Ἐφημέριος μὴ δυνάμενος νὰ προσφέρῃ τι εἰς τὸ ἔργον τῆς προόδου και τῆς εὐημερίας τῶν εἰς αὐτὸν ἐμπειστευμένων χριστιανῶν. Και ὀφείλει, τῷ ὄντι, ὁ πνευματικὸς ποιμὴν νὰ ἐνδιαφέρεται, νὰ σκέπτεται, νὰ ἐργάζεται και νὰ μοχθῇ πρῶτιστα πάντων, βεβαίως, ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τῶν χριστιανῶν του, ἀλλὰ και ὑπὲρ τῆς καθ' ὅλον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ βελτιώσεως τῶν ὄρων τῆς ζωῆς των, ἀφ' οὗ μάλιστα πολλὰ κακία, ἂν οὐχὶ πᾶσαι, ὀφείλονται εἰς τὴν κακὴν ἐκτί-

μησιν τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς καὶ εἰς τὴν κακὴν χρησιμοποίησίν τῆς. Εἶναι δὲ βέβαιοι, ὅτι δὲν ἔλειπεν ἡ καλὴ διάθεσις ἀπὸ τοῦ Ἐφημεριακοῦ μας Σῶμα, ὅπερ, καὶ προσφάτως ἔτι, ἀνέδειξεν ἀληθεῖς ἥρωας τοῦ καθηκόντος, πιστοὺς εἰς αὐτὸ «μέχρι θανάτου», ὧν οἱ καθημαγμένοι τάφοι εἶναι εἰσέτι νοποί.

*

Διὰ τοὺς κρούοντας τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου.

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἡ ἐν Βηρυτῶ ἐκδομένη γαλλόφωνος ἐφημερίς «L' Orient», σχολιάζουσα τὴν τραγωδίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μετὰ τὰ θλιβερά γεγονότα τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου, ἐδημοσίευσεν τὰ ἐξῆς λίαν χαρακτηριστικά.

Μερικοὶ θὰ σκεφθοῦν, ἰδοὺ μία φλέβα πρὸς ἐκμετάλλευσιν. Δὲν εἶναι ἀκριβῶς αὐτό. Εἶναι μία φλέβα ἀνεξάντλητος θλίψεως καὶ ἀγανακτήσεως. Διότι ἡ πράξις ἐξετελέσθη, ἀλλ' ἡ σημασία τῆς εἶναι μία ζωντανὴ πληγὴ. Δὲν λέγονται ὅλα μὲ μίαν φωνήν... Καὶ δὲν γνωρίζει κανεὶς τι εἶδους ἐπιπλήσεις νὰ διαλαλήσῃ διὰ τὴν ἀρμπνίσῃ ἕνα κόσμον, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἡγρῶν πνῆσε φροντίζων διὰ ψευδεῖς πολιτικὰς ἀξίας, μένει ναρκωμένος τώρα, ὁπότε αἱ ἀληθεῖς ἀξίαι ἀπειλοῦνται.

Δι' ἕνα ἄνθρωπον ὀνομαζόμενον Δρεῦφούς, Κάρολον Πεγκύ, ἡ Γαλλία ἔθεσεν ἐπὶ ποδὸς πᾶν ὅ,τι κατεῖχεν εἰς αἰσθηματικὴς καὶ δικαιοσύνης. Διατί νὰ μὴν ἐξεγερθῇ ὁ κόσμος ὀλόκληρος καὶ νὰ διαθέσῃ πᾶν ὅ,τι πολιτισμένον ἔχει, ὅταν ἐγίνεν ἡ προσβολὴ κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ; Καὶ ἂν δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἀνακινήσωμεν τὸν κόσμον ὀλόκληρον, παρακαλοῦμεν τοῦλάχιστον ἡ Ἐγγύς Ἀνατολὴ μας νὰ μὴ παραμείνῃ εἰς τὸν ληθαργον.

Διότι δὲν πρόκειται μόνον περὶ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, — θὰ ἦτο τότε ἀρκετὸν νὰ στήσωμεν μίαν Ἀντιγόνην εἰς ὅλα τὰ τρίστρατα τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπροπέας. Ἄλλ' οὔτε κἂν πρόκειται διὰ τὸ Βυζάντιον καὶ τοὺς Ὀθωμανούς.

Ἄς μὴ ἀπατώμεθα. Ὁσπδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ ἐπίσημος ἀποδοκιμασία, ἐκεῖνο ποῦ εἰδείξαν, μίαν φορὰν ἀκόμη, οἱ ἐπαναστάται, εἰς οἰονδήποτε κόμμα καὶ ἂν ἀνήκουν, εἶναι ἡ μνησικακία ἐκεῖνη, ἡ κακῶς κρυπτομένη ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, ὅτι δὲν κατῴρθωσαν νὰ ἀφομοιώσουν τὸ Βυζάντιον.

Μία ταυτὴ ἀπόστασις ἐχώριζε τὸν βυζαντινὸν πολιτισμὸν ἀπὸ τὰ συλλαβίσματα τῶν κατακτητῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠδυνήθησαν ποτὲ νὰ ἀφομοιώσουν τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν τέχνην καὶ τὴν λεπτότητα καὶ τὴν πίστιν τοῦ Βυζαντινοῦ. Διὰ τῆς Ὀρθοδοξίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἠθέλησαν νὰ ἐξεμίσουν τὰ πλούτη ἐνὸς παρελθόντος, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε πολὺ βαρὺ διὰ τὴν Ἰσταμποῦλ καὶ διὰ τὴν Ἀγκυραν.

Ὁ Ταχὰ Χουσεῖν, εἰς τὸ «Πρόδος τῆς πνευματικῆς καλλιέργειας», ἀναγνωρίζει, ὅτι ἡ στασιμότης τοῦ ἀραβικοῦ πολιτισμοῦ κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας ὀφείλεται εἰς τὴν κενοδοξίαν καὶ τὴν ἀκηδίαν τῶν Σουλτάνων τῆς Τουρκίας. Οἱ Ἀραβες, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν τὸ πόσα ὀφείλουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν Δαμασκόν, εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τοῦ Βυζαντινοῦ, δὲν ἠμποροῦν—ὅπως τὸ ὑπενθύμισαν λίαν ἐπικαίρως αἱ μουσουλμανικαὶ προσωπικότητες τοῦ Λιβάνου—παρὰ νὰ καταδικάσουν αὐτὸ τὸ πατροκτόνον κίνημα, τὸ ὁποῖον τοὺς ἀποστερεῖ ἀπὸ τὴν πλέον πολύτιμον πηγὴν τῶν.

Ἡ Ἁγία Σοφία εἶναι μάρτυς—τὸ γνωρίζουν αὐτὸ—, ὅτι δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ βλάψουν τὴν μητροπόλιν, χωρὶς νὰ ἐξαφανίσουν ταύτοχρόνως τὸ ὀθωμανικὸν τέμενος.

Διὰ τῆς Ὀρθοδοξίας τὸ Βυζάντιον ἀνήκει εἰς τοὺς Ἀραβας, μουσουλμάνους καὶ χριστιανούς, καὶ εἰς τὴν Δύσιν, ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἀνατολήν. Τὸ νὰ λησμονηθῇ δὲ τὸ Βυζάντιον, σημαίνει νὰ λησμονηθῇ ὁ πολιτισμός.

Ἰδοὺ διατί ἐκεῖνοι ποῦ θὰ ἀκούσουν σήμερον νὰ ἡχοῦν οἱ κώδωνες, θὰ ἀκούσουν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τῶν νὰ ἡχῇ ὁ κώδων τοῦ κινδύνου τοῦ πολιτισμοῦ. Μέσα εἰς τὰς φλόγας, ἀπὸ τὰς καιομένας εἰκόνας τῆς Ὀρθοδοξίας, ὑψώνεται ἐν ἀνθρώπινον μεγαλεῖον, τὸ ὁποῖον χάνεται, τείνον πρὸς ἡμᾶς τὰς χεῖρας.

Ὁ Λίβανος, μουσουλμάνοι καὶ χριστιανοί, ἔχει ἐννοήσει διὰ ποῖον σημαίνει ὁ κώδων τοῦ κινδύνου.

Η ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἐκ μέρους τῆς Παγκοσμίου Ἐκκλησιαστικῆς Ὑπηρεσίας, διὰ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀλληλοβοηθείας καὶ Σχέσεων μετὰ τῶν Ξένων Ἐκκλησιῶν, διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀμίλκα Σ. Ἀλιβιζάτου, ἀπεστάλησαν, μέσῳ τῶν κατὰ τόπους Ἱερῶν Μητροπόλεων, ἀπὸ 18-8-55 μέχρι 1ης Μαρτίου ἐ. ἐ. τὰ κάτωθι ἐφόδια:

1ον) Εἰς 2.555.500 ἀπόρους Ἀ' κατηγορίας ὄλων τῶν περιοχῶν τῆς χώρας: βούτυρον, τυρῆς, καὶ γάλα κόνις, τόννοι 6.900.

2ον) Εἰς 49 Ἐκκλησιαστικὰ Ἰδρύματα: μέρος τῶν ἀνωτέρω τροφίμων, ὡς καὶ σπορέλιον, μαγειρικὸν βούτυρον, ὄρυζα, φασόλια, σάπων, κακάο, ἄλευρον, βρεφικὸς ἱματισμὸς καὶ εἶδη ραφῆς, τόννοι 197.

3ον) Εἰς τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις Βορείου Ἑλλάδος καὶ σεισμοπλήκτων νήσων: ἱματισμὸς, δέματα 1.301, καὶ ὑποδήματα, σάκκοι 248.

4ον) Εἰς διαφόρους ἀγροτικὰς περιοχὰς καὶ Ἰδρύματα: 122 ζῶα ἀναπαραγωγῆς.

5ον) Εἰς 250 ἀπόρους κληρικοὺς 17 Μητροπόλεων: 1000 ὑάρδια ὑφάσματος διὰ ράσον.

6ον) Εἰς ἀποκλεισθέντα ἐκ τοῦ χειμῶνος χωρία: τόννοι διφόρων ἐφοδίων 45, 1/2 διὰ 14.686 κατοίκους.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω ἐφόδια, ἀξίας 4.854.829 δολλ., ἦτοι δρχ. 175.467.370, διετέθησαν τελειῶς δωρεὰν εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἀπόρους.

7ον) Εἰς 65 φοιτητὰς τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης διετέθησαν 293.253 δρχ. διὰ τροφεῖα καὶ ἐγγραφὰς τῶν.

8ον) Δι' ἀνοικοδόμησιν Ναῶν εἰς σεισμοπλήκτους περιοχὰς διετέθησαν 1.621.517 δρχ.

9ον) Αἰ' ἀγορὰν ὑδροσωλήνων διὰ τὰς Ἰονίους νήσους διετέθησαν δρχ. 215.240.

Τέλος, διὰ τοὺς νεωστὶ πληγέντας ἀποστέλλονται προσεχῶς, παρὰ τῆς Παγκοσμίου Ἐκκλησιαστικῆς Ὑπηρεσίας, διάφορα ἐφόδια συνολικῆς ἀξίας 11.330.103 δολλ., ἦτοι δρχ. 339.903.100, ὡς καὶ ἱματισμὸς δι' 20.000 ἄτομα καὶ 20.000 κλινοσκεπάσματα καὶ 3.000 σιγνάϊ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 2ας ἰσταμένου, προβάσα εισηγήσει, τοῦ Μακ. Προέδρου, εἰς τὴν πλῆρωσιν τῆς, διὰ τῆς παρατιθέσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Καλλινίκου, χηρευσάσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλασσῶνος, ἐξελέξατο ψήφοις κανονικαῖς, Μητροπολίτην ταύτης τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἰάκωβον Μακρυγιάννην, ἠγούμενον ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν τῆς Ἱερᾶς Μουῆς Πεντέλης τῆς Ἁγιοτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, τῆς μεγαλειτέρας τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἱ. Μουῶν.

Ὁ ἐψηφισμένος νέος Μητροπολίτης ἐτέλεσεν αὐθήμερον τὸ Μήνυμα αὐτοῦ ἐν τῷ Συνοδικῷ Παρεκκλησίῳ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, κατὰ τὴν κρατοῦσαν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν. Ἐχειροτονήθη δὲ ἐν τῷ Ἱερῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῶν Ἀθηνῶν, τῇ ἀμέσως ἐπομένῃ Κυριακῇ, 4ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός, συνιευρουργούντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου, Καρυστίας κ. Ἀνανίου, Γυθείου κ. Δημητρίου καὶ Ἄρτης κ. Σεραφεῖμ καὶ τῶν Θεοφίλ. Ἐπισκόπων Εὐρύπτου κ. Ἀλεξίου καὶ Ρωγῶν κ. Διονυσίου.

— Ὡσαύτως ἐν τῇ αὐτῇ, ὡς ἀνωτέρω, συνεδρίᾳ τῆς 2ας ἰσταμένου μηνός, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξελέξατο, καθ' ὃ ἐκ τῶν Ἱερῶν Κανόνων κέκτηται δικαίωμα, Τιτουλάριον Ἐπισκοπον τὸν ἄχρι τοῦδε Γραμματέα αὐτῆς Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀμβρόσιον Νικολάου, ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Χριστουπόλεως.

Ὁ ἐψηφισμένος νέος Ἐπίσκοπος ἐτέλεσεν αὐθήμερον ἐν τῷ Συνοδικῷ Παρεκκλησίῳ τὸ Μήνυμα αὐτοῦ, κατὰ τὰ ἐκκλησιαστικῶς κεκανονισμένα. Ἡ χειροτονία δὲ τούτου ἐτελέσθη ἐν τῷ, παρ' ᾧ οὗτος ὑπηρέτει ὡς Προϊστάμενος, Ἱερῷ παρὰ τὸ ἀθηναϊκὸν Στάδιον Ναῷ τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος, συνιευρουργούντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Φθιώτιδος

κ. Ἀμβροσίου, Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Χριστοφόρου, Γρεβενῶν κ. Φιλίππου καὶ Λήμνου κ. Διονυσίου.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος, συνελθούσα ἐκτάκτως τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ, 10ῃ ἰσταμένου μηνός, ἤκουσε τὴν ὑπὸ τοῦ Μακ. Προέδρου γενομένην πρὸς αὐτὴν ἀνακοίνωσιν, περὶ τῆς συλλήψεως καὶ ἀπελάσεως τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Μακαρίου μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κυρηναίας κ. Κυπριανοῦ καὶ δύο ἄλλων Κληρικών τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας καί, ἐκφράσασα τὴν ἐπὶ τῷ ἀνοσίῳ τούτῳ τολμήματι βαθυτάτην θλίψιν αὐτῆς καὶ ἀγανάκτησιν, ἀπεφάσισεν, ὅπως διαμαρτυρηθῆ τηλεγραφικῶς ὅπου δεῖ, καθ' ἃ λεπτομερέστερον ἀναγράφεται ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος φύλλου.

— Ἐν ταῖς λοιπαῖς αὐτῆς, κατὰ Τρίτην καὶ Παρασκευὴν, τακτικαῖς συνεδριάσεις ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπελήφθη διαφόρων τρεχούσης ὑπηρεσιακῆς φύσεως ζητημάτων. Ἐν δὲ τῇ συνεδρίᾳ τῆς 6ης ἰσταμένου ἀπεφάσισεν, ὅπως ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Χριστοπόλεως κ. Ἀμβρόσιος ὑπηρετήσῃ παρὰ τῷ, κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ ἐτών ἀίτησαμένῳ Ἐπίσκοπον, Σεβ. Μητροπολίτῃ Μυτιλήνης κ. Ἰακώβῳ.

— Κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος συνεδριάζουσι τακτικῶς τὸ τε Συνοδικὸν Δικαστήριον καὶ αἱ ἐπὶ τῶν διαφορῶν ὑπὸ μελέτην θεμάτων εἰδικαὶ Συνοδικαὶ Ἐπιτροπαί.

— Τελεταρχοῦντος τοῦ ἐκ τῶν Συνοδικῶν Συνέδρων Σεβ. Μητροπολίτου Σισαίνου καὶ Σιατίστης κ. Ἰακώβου, ἐτελέσθη, τῇ Κυριακῇ 4ῃ ἰσταμένου μηνός, ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Κυψέλης) τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «Ἐκκλησίας», Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ ἀειμνήστου Γρηγορίου Χ. Παπαμιχαήλ, καθ' ὃ ὁ τελεταρχῶν Ἱεράρχης, ὅστις ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ μεταστάντος, εἶπε τὸν ἀλλαχού τοῦ παρόντος δαηθόμενον ἐπιμνημόσυνον λόγον.

— Τῇ ἐπομένῃ Κυριακῇ, 11ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός, τελεταρχοῦντος τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτοπιτεῦσης Ἐπιτροπῆς τῆς «Ἐκκλησίας» Συνοδικοῦ Συνέδρου Σεβ. Μητροπολίτου Λήμνου κ. Διονυσίου, ἐτελέσθη, πρωτοβουλία τῆς «Ἐνώσεως ἀποφοιτῶν Ριζαρείου Σχολῆς» ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Σχολῆς ταύτης, μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ, ὡς ἀνωτέρω, ἀειμνήστου Διευθυντοῦ τῆς «Ἐκκλησίας», διατελέσαντος ἐπὶ μακρὸν Καθηγητοῦ καὶ ἐπὶ τριετίαν Διευθυντοῦ τῆς προρρηθείσης Σχολῆς. Τὸν ἐπιμνημόσυνον λόγον εἶπεν, ἐντολῇ τοῦ Δ. Σ. τῆς Ἐνώσεως, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς αὐτῆς αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. κ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖος, παλαιὸς μαθητὴς καὶ ἐπὶ μακρὰν σειράν ἐτών συνεργάτης τοῦ μεταστάντος ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ», ὅστις ἐξήρει τοὺς μετὰ τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησ. Σχολῆς καὶ τῶν ἀποφοιτῶν αὐτῆς δεσμούς τοῦ αἰοδίμου Διδασκάλου καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτῶν εὐεργετικὸν ἐνδιαφέρον του καὶ διηρμήνευσε τὴν ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ θλίψιν τῶν μαθητῶν του καὶ ἀπάντων τῶν δωροσθήποτε μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένων.

Ἀποστολικὴ Διακονία. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἠδόκησεν, ἵνα, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 244/383 καὶ ὑπὸ χρονολογίαν 16 παρελθ. μηνός Φεβρουαρίου Συνοδικοῦ Γράμματος, ἐκδηλώσῃ τὴν χαρὰν αὐτῆς ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τετραετίας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν Περιδικῶν «Ὁ Ἐφημέριος», «Τὸ Χαρούμενο Σπίτι» καὶ «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά» καὶ τριετίας ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐπανεκδόσεως τοῦ ἑβδομαδιαίου φυλλαδίου «Φωνὴ Κυρίου». Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ἐξέφρασε, καθ' ὁμόφωνον αὐτῆς ἀπόφασιν, τὸν ἔπαινον καὶ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰ ἐπιτευχθέντα καὶ ἐπεδαψίλευσε τὴν ἐπὶ τῷ ἔργῳ τούτῳ εὐλογίαν αὐτῆς.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν κατ' αὐτὰς συμπληρωθέντων ἱερῶν ἰωβηλαίων, τῆς 1600ῆς ἐπετείου τοῦ θανάτου τοῦ Μεγ. Ἀυτωνίου καὶ τῆς 1800ῆς ἐπετείου τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἱεροῦ Πολυκάρπου, ἐτελέσθησαν ἐν τῷ Θεολογικῷ Οἰκοτροφείῳ εἰδικαὶ τελεταί, καθ' ἃς ἐξήρθη ἡ σημασία τῶν γεγονότων τούτων καὶ ἐτονίσθησαν τὰ ἀπὸ τούτων πνευματικὰ διδάγματα.

Ἀπὸ διμήνου ἤρξατο καὶ ἔκτοτε συνεχίζεται κανονικῶς κατὰ Σάββατον (4—7 μ.μ.) ἡ χάριν τῆς ἀρτιωτέρας μορφώσεως τῶν Κατηχητῶν οργανωθείσα ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Διευθύνσεως τῆς Ἀπ. Διακονίας σειρά μαθημάτων, παρακολουθουμένη τακτικῶς ὑπὸ πλήθους προσώπων, νέων ἰδία καὶ νεανίδων, θελουτικῶς ἐργαζομένων ἐν τοῖς Κατηχητικοῖς Σχολείοις διαφόρων ναῶν τῆς πρωτευούσης.

Ἐξηκολούθησαν, καθ' ὅλον τὸν παρελθόντα μῆνα Φεβρουαρίου καὶ κατὰ τὸ πρῶτον 150ῆμερον τοῦ παρόντος μηνός, αἱ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τακτικαὶ διαλέξεις τῆς Δ/σεως Κατηχητικῶν Σχολείων, καθὼς καὶ αἱ, χάριν τῶν γονέων, διαλέξεις τοῦ Περιδικοῦ «Τὸ Χαρούμενο Σπίτι», χάριν τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ συνδρομητῶν αὐτοῦ. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς «Ἡμέρας τῆς Μητέρας», ἐδόθη ἰδιαίτερα, ἐκτὸς τῆς σειράς ταύτης, διάλεξις, καθ' ἣν ὠμίλησεν ὁ παρὰ τῆς Ἀπ. Διακονίας Δ)τῆς Κατηχητ. Σχολείων κ. Σ. Κόλλιας.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἀνελθὼν τῇ 29ῃ παρελθόντος μηνός εἰς τὰ Βασιλικά Ἀνάκτορα Ἀθηνῶν, ὠρκισε ἐνώπιον Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τὸν Πρόεδρον καὶ τὰ μέλη τῆς ἐκ τῶν ἐκλογῶν τῆς 19ης Φεβρουαρίου ἐ.ε. προεληθούσης νέας Κυβερνήσεως Καραμανλῆ.

— Ἡ Α. Μακαριότης προήδρευσε συνεδριῶν τοῦ μὲν Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. τῇ 29ῃ παρελθ. μηνός καὶ τῇ 6ῃ καὶ 14ῃ ἰσταμένου, τῆς δὲ Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς Ἐνώσεως Κύπρου τῇ 10ῃ καὶ 13ῃ ἰσταμένου μηνός.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη, τῇ 1ῃ ἰσταμένου, ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπεῖῳ τὸν νέον Ὑπουργὸν Ὀρθοπεδικῶν καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Λεβαντῆν, ὃν ἀντεπεσκέφη, τῇ 3ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός, εἰς τὸ Ὑπουργεῖον.

— Ἡ Α. Μακαριότης μετέσχε τῆς, τῇ 1ῃ ἰσταμένου μηνός, συγκροτηθείσης ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως συνεδρίας τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Βασιλικοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος.

— Ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὴν Ὑπουργὸν Κοινωνικῆς Προνοίας κυρίαν Τσαλδάρη, τὸν Ὑπουργὸν Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως κ. Τσάτσου, τὸν Ὑπουργὸν Ἐμπορίου κ. Παπαληγούραν, τὸν Ὑφυπουργὸν Συγκοινωνιῶν κ. Καραπιπέρην, τὸν βουλευτὴν Λευκάδος κ. Καλκάνην, τὸν βουλευτὴν Λέσβου κ. Μαλιάκαν, τὸν βουλευτὴν Πρεβέζης κ. Κρόκον, τὸν στρατηγὸν κ. Πιπιλήν, τὸν Πρόεδρον τῆς Φιλελευθέρου Ἐταιρείας κ. Πουλίτσαν, τὸν δημαρχον Βύρωνος κ. Κωνσταντιλιέρην, τὸν βουλευτὴν Ναυπακτίας κ. Ἀθανασιάδην Νόβαν, τὸν Δ/τὴν Τμημάτων τοῦ Παγκ. Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν κ. Weber μετὰ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἰωαννίδου, τὸν στρατηγὸν ἐ.ἀ. κ. Ν. Ζέρβαν κ. ἄ.

— Συνεχίζονται αἱ ἀνὰ 150ῆμερον κατὰ τομεῖς Ἱερατικῆς Συνάξεως τῶν Ἐφημερίων τῶν ἰ. ναῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, κατὰ πρόγραμμα, οὕτως τὰ θέματα ἐπεξεργάζεται Ἐπιτροπὴ Κληρικῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Πρωτοσυγγέλλου Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Γαβριήλ Καλοκαρινοῦ.

Κατὰ τὴν προτελευταίαν συνεδρίαν τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης παρευρεθῆς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐξέφρασε τὴν χαρὰν, τὸν ἔπαινον καὶ τὴν εὐαρέσκειαν αὐτοῦ ἐπὶ τοῖς συντελουμένοις καὶ ἀπηύθυνε λόγους πατρικῆς ἀγάπης καὶ ἐνθαρρύνσεως πρὸς τὸν ἐφημεριακὸν Κλῆρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Ἱερά Μητρόπολις Ἀττικῆς καὶ Μεγαριδος

Πληροφορούμεθα ἐκ Κηφισίας, ὅτι, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εικοσαετοῦς εὐεργετικωτάτης ποιμαντορικῆς αὐτόθι δράσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαριδος κ. Ἰακώβου, ὁ Δήμος Κηφισίας, πρὸς ταῖς ἄλλαις πρὸς τὸν Ἱεράρχην ἐκδηλώσει σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης, ἔδωκε τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὴν παρὰ τὸν νέον μητροπολιτικὸν μέγαρον ὁδόν, ἥτις ὠνομάσθη «Ὁδὸς Μητροπολίτου Ἰακώβου».

Ἱερά Μητρόπολις Κίτρους

Πληροφορούμεθα ἐκ Κατερίνης, ὅτι ἐτέθησαν ἤδη ἀπὸ τριμήνου τὰ θεμέλια τοῦ, μερίμνη τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Βαρνάβα καὶ διὰ συνεισφορὰς πλείστον εὐσεβῶν καὶ φιλογενῶν, ἀνεγειρομένου, παρὰ τὸν αὐτόθι Συνοικισμὸν Σβορώνου, Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου, οὕτως συνεχίζονται κανονικῶς αἱ ἐργασίαι τῆς ἀνεγέρσεως καὶ προχωροῦσιν ἱκανοποιητικῶς. Καθ' ἃ δὲ ἀναγράφει ἡ «Ὀρθόδοξος Ἐπιστάσις», τὸ μέχρι τέλους τοῦ παρελθ. μηνός κατατεθὲν παρὰ τῆς Ἐθν. Τραπέζης ὑπὲρ τοῦ εὐαγοῦς τούτου Ἰδρύμα-

τος τῆς Ἐκκλησίας ποσὸν τῶν εισφορῶν ἀνήλθεν εἰς δρχ. 145.774,75.

— Ὡς οὕτως, πληροφορούμεθα ἐκ τῆς αὐτῆς «Ὁρθόδοξου Ἐπιστοπίας», ὅτι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Βαρνάβας, μεταβὰς εἰς τὴν κωμόπολιν Κολυνδράν, διέμεινε αὐτόθι ἐπὶ διήμερον, ἀσχολούμενος εἰς ποικίλας ποιμαντορικὰς ἐργασίας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ, οἱ κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως, συνελθόντες εἰς Γεν. Συνέλευσιν καὶ ἀποδεχθέντες σχετικὴν εἰσήγησιν τῆς Α. Σ., ἀπεφάσισαν ὁμοφώνως καὶ μετ' εὐλαβῶν ἐκδηλώσεων, τὴν δωρεὰν εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν παραχώρησιν οἰκοπέδου μεγάλῃς ἐκτάσεως πρὸς ἀνέγερσιν Ὁρφανοτροφείου θηλέων καὶ βιοτεχνικοῦ ἐργαστηρίου. Ἐπὶ τούτοις ἡ Α. Σ. ἠυχάριστησεν αὐτοὺς θερμῶς.

— Κατὰ πληροφορίας, ὁμοίως, ἐκ Κατερίνης, οἱ Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. κ. Ἀμίλλας Σ. Ἀλιβιζάτος καὶ Κωνστ. Μπότης, μεταβάντες ἐκεῖσε, κατόπιεν προσκλήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, ἔδωκαν λίαν ἐνδιαφερούσας διαλέξεις ἐνώπιον πολυπληθεστάτου ἀκροατηρίου καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως.

Ἱερά Μητρόπολις Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης

Πληροφορούμεθα ἐκ Πρεβέζης, ὅτι τὸ θεῖον κήρυγμα καὶ τὸν ἐν γένει πνευματικὸν τομέα ὑπηρετοῦν οἱ παν. θεολόγοι Ἀρχιμ. κ.κ. Γρηγόριος Μάιστρος καὶ Φιλάρετος Βιτάλης καὶ ὁ τελειόφοιτος τῆς Θεολογίας Ἱερολ. διάκονος κ. Ἀντώνιος Κουλόρης. Ἰδρῦθησαν δὲ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο περὶ τὰ 100 Κατηχητικὰ Σχολεῖα ὄλων τῶν τύπων, χάριν τῶν ὁποίων λειτουργεῖ καὶ εἰδικὸν φροντιστήριον Κατηχητῶν.

— Προνοία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Στυλιανοῦ, ἱδρῦθη Ἀγαθοεργὸς Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Παναγία ἡ Ἐλεούσα», ὅστις διὰ διαλέξεων καὶ διὰ τῆς ἀσκήσεως τῆς φιλανθρωπίας ἐρχεται ἐπίκουρος εἰς τὸ ἔργον τῆς χριστιανικῆς οἰκοδομῆς τοῦ πληρώματος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

— Ἐπίσης, προνοία τῆς Α. Σ., ἀνηγέρθη τὸ «Καραμάνειον» Νηπιαγωγεῖον Πρεβέζης καὶ τὸ Ἐθνικὸν Ἀγροτικὸν Νηπιοτροφεῖον Παπαδοτῆς Πρεβέζης, συνεπληρώθη δὲ καὶ τὸ κτίριον τοῦ Παιδικοῦ Σταθμοῦ.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, μεριμνῶν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου, ἱδρυσεν «Ἐκκλησιαστικὸν Οἰκοτροφεῖον», ἐν ᾧ στεγάζονται ἤδη τριάκοντα γυμνασιόπαιδες, προερχόμενοι ἐκ διαφόρων χωρίων τῆς Ἐπαρχίας. Παρὰ τῷ Οἰκοτροφεῖῳ τούτῳ λειτουργεῖ καὶ ὁ «Ξενῶν τῶν Ἱερέων».

Ἱερά Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας

Πληροφορούμεθα ἐκ Κυπαρισσίας, ὅτι, προσκλήσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Δαμασκηνοῦ, μεταβάντες αὐτόσε κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἀλληλοδιαδόχως, οἱ Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Βασίλειος Μ. Βέλλας καὶ Ἀμίλλας Σ. Ἀλιβιζάτος ἔδωκαν διαλέξεις ἐπὶ ἐνδιαφερόντων θεμάτων, ἀς παρακολούθησαν αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ καὶ πολυπληθεστάτον ἀκροατήριον.

— Ἀπὸ ἐξαμήνου ἐκδίδεται ἐν Κυπαρισσίᾳ, μερίμνη τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Δαμασκηνοῦ, μηνιαῖον Περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον: «Παῦλος, ὁ Ἀπόστολος τῆς Ἑλλάδος», ὥραϊον εἰς ἐμφάνισιν καὶ πλοῦσιν εἰς περιεχόμενον, καὶ πλαισιούμενον ὑπὸ ἐκλεκτῶν συνεργατῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ὡς σημειοὶ ὁ «Ἀπόστολος Ἀνδρέας», ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου, ἔξ ἀφορμῆς προφανῶς τῆς σκληρᾶς δοκιμασίας ἣν ὑπέστη ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, ἀπεστάλησαν πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Ἀθηναγόραν τηλεγραφήματα καὶ γράμματα συμπαθείας — πλὴν τῶν γνωστῶν ἤδη ἐκδηλώσεων ἀπὸ μέρους τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σπυρίδωνος καὶ τῆς περὶ αὐτὸν Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος — καὶ ἐκ μέρους τῶν Μακ. Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρου, Ἀντιοχείας κ. Ἀλεξάνδρου, Ἱεροσολύμων ἀειμνήστου Τιμοθέου, Μόσχας καὶ πάσης Ρωσίας κ. Ἀλεξίου καὶ Σερβίας κ. Βικεντίου, τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Μακαρίου, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ὁρθόδοξου Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου

Συναίου κ. Πορφυρίου, τῶν εἰς τὸ κλίμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ὑπαγομένων Ἀρχιεπισκόπων Ἀμερικῆς κ. Μιχαὴλ καὶ Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρου, Μητροπολίτου Αὐστραλίας κ. Θεοφυλάκτου καὶ λοιπῶν Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων, τοῦ Ἐξάρχου τῶν ἐν Εὐρώπῃ ρωσικῶν Ἐκκλησιῶν, τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἐξάρχου τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, τῆς Ἱερᾶς Κοινοτήτος τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ πολλῶν ἄλλων κληρικῶν ἐξ Ἑλλάδος καὶ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς διασπορᾶς.

— Ἐπίσης ἐν τῷ «Ἀποστόλῳ Ἀνδρέᾳ» δημοσιεύεται, ὅτι καὶ ἐκδηλώσεις συμπαθείας γίνονται συνεχῶς πρὸς τὴν δοκιμασθεῖσαν Μητέρα Ἐκκλησίαν, μεταξύ δὲ τούτων ἰδιαίτερος μνημονεύεται τὸ ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Δρος Ντιμπέλιους κομισθὲν τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῳ μήνυμα τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, δι' ἧς αὕτη: «1) Ἐκφορᾶει τὴν βαθυτάτην αὐτῆς συμπάθειαν πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει πλήρωμα. 2) Ἐπιδοκιμάζει τὰς ἐνεργείας τοῦ Π. Σ. Ε. ἐπὶ τοῦ προκειμένου. 3) Δέχεται μετὰ μεγίστης ἐκτιμήσεως τὴν ἐκθεσὴν τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀλληλεγγύης. 4) Ἐπιβεβαιοῖ τὴν προᾶξιν περὶ δλοκληρώσεως τῆς ἐκκλήσεως διὰ τὸ ποσὸν τῶν 75.000 δολλαρίων, ὡς προσφορὰς πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον».

— Κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίας, αἱ Γερμανικαὶ Ἐκκλησίαι προσέφεραν εἰς ἀνακούφισιν τοῦ δοκιμασθέντος Οἰκουμενικοῦ Θρόνου 25.000 μάρκων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Καθ' ἃ ἀναγράφει ὁ «Πάντανος», ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρος, ἀσθηλῆσας, συνεκάλεσε τηλεγραφικῶς περὶ ἑαυτὸν τοὺς Σεβ. Ἀρχιερεῖς τοῦ Θρόνου.

— Ἡ Α. Θ. Μ. ἀπένευε τὸν Σταυρὸν τοῦ Τάγματος τοῦ Ἐυαγγελιστοῦ Μάρκου εἰς τὸν καθηγητὴν τῆς φιλοσοφίας κ. Βύρμπεστερ, διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἰσπουδαίας αὐτοῦ πραγματείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἀφ' οὗ κατ' ἐπανάληψιν, ὡς γνωστόν, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Ἐθνάρχης Κύπρου κ. Μακάριος ἐπεκονώνησε μετὰ τοῦ ἐν Κύπρῳ Ἀγγλοῦ διοικητοῦ τῶν στρατευμάτων κατοχῆς στρατάρχου Χάρντιγκ, πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ ζητήματος τῆς αὐτοδιαθέσεως τῆς ἑλληνικῆς μεαλονήσου, ἐπ' ἐσχάτων δὲ μετέβη αὐτόσε καὶ αὐτὸς ὁ ἀγγλὸς ὑπουργὸς τῶν Ἀποικιῶν πρὸς τὸν αὐτόν, ὡς ἐλέχθη, σκοπὸν, αἱ διαπραγματεύσεις διεκόπησαν ἀφινιδίως, παρὰ τὴν διαλλακτικότητά, ἥτις εἰς πλείστα σημεῖα ἐπεδείχθη ἀπὸ μέρους τοῦ ἐθναρχοῦντος Ἀρχιεπισκόπου, διότι οὗτος, ὡς εἶχε δικαίωμα, ἠρνήθη ν' ἀποδεχθῆ τὴν ἄνευ ὄρων καὶ δίχα τῆς τηρήσεως τῶν στοιχειωδῶν δημοκρατικῶν ἀρχῶν προσφερθεῖσαν, τάχα, «αὐτοκυβέρνησιν» καὶ ἐπέμεινε, καθ' ὃ εἶχε καθῆκον, ζητῶν τὴν ἀμνηστευσιν τῶν θυμάτων τῆς ξενικῆς βίας. Ἐν ᾧ δὲ, μετὰ τὴν διακοπὴν τῶν διαπραγματεύσεων, ἡ Α. Μακαριότης ἠτοιμάζετο, τῇ 9ῃ ἰσταμένου μηνός, νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας, ἵνα ἐνημερώσῃ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν περὶ τῶν διατρεξάντων, εἰδοποιήσῃ τὴν τελευταίαν στιγμήν ὑπὸ τῶν ἀγγλικῶν ἀρχῶν κατοχῆς, ὅτι ὠφείλε νὰ ταξιδεύσῃ ἄνευ τῆς συνήθους ἀκολουθίας του, καὶ μεταβαίνων οὕτω μόνος εἰς τὸ ἀεροδρόμιον, συνελθῆθῃ ἐκεῖ, ἄνευ οὐδεμιᾶς προειδοποιήσεως, καὶ ἀμέσως ἐπιβιβασθεῖς στρατιωτικοῦ ἀεροπλάνου, ἀπηλλάθῃ σταλεῖς εἰς ἐξορίαν πρὸς ἀγνωστον διεύθυνσιν.

Μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀπηλλάθθησαν ἐπίσης ὁ τε Σεβ. Μητροπολίτης Κυρηνείας κ. Κυπριανὸς καὶ δύο ἄλλοι Κληρικοί συνεργάται τῆς Α. Μακαριότητος.

Ἡ εἰδῆσις, γνωσθεῖσα ἐν Κύπρῳ, ἐξήγειρεν ἐτι μᾶλλον τὴν ὄργην καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας του ἀγωνιζομένου ἑλληνικοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ. Ἐν Ἀθήναις δὲ, ἐνθα ἠτοιμάζετο εἰς τὸν Κύπριον Πρωθυεράρχην παλαιακὴ ὑποδοχή, προῦκάλεσε τὸ ἀνόσιον τοῦτο τόλμημα ἀλγυνὴν κατάπληξιν καὶ βαθυτάτην ἀγανάκτησιν. Ἀλλὰ καὶ ἡ διεθνὴς κοινὴ γνώμη καὶ ὁ παγκόσμιος τύπος ἐσχολίασε καὶ ἐξακολούθει νὰ σχολιάζῃ μετὰ δριμύτητος τὴν ἀπαισίαν εἰδησιν, ἥτις προῦκάλεσεν, ὡς ἀνεγράφη καὶ εἰς τὰς ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας, ποικίλας ἐκδηλώσεις ἀποδοκιμασίας τοῦ πᾶν ἄλλο ἢ ἐξυπηρετοῦντος τὴν ὑπόθεσιν ἀνελευθέρου τούτου μέτρου.

— Μετά διήμερον άγωνίαν τής κοινής γλώμης περί τής τύχης του, ως άνωτέρω, άπελαθέντος Μακ. Άρχιεπισκόπου Κύπρου καί τών συνεξορίστων του, έγνώσθη δημοσιογραφικώς έκ Μομπάτζης τής Κένυας, τή 11η ίσταμένου μηνός, ότι άνεχώρησαν ούτοι έκειθεν τό έσπέρας τής 10ης, έπιβαίνοντες άγγλικής φρεγάτας καί κατευθυνόμενοι προς τās νήσους Σεύσελάς του Ίνδικού ώκεανού. Τήν δ' έπομένην έγνώσθη, ότι άρχικώς έπεριβάσθησαν ένός ναρκαλιευτικού, όπερ συνήντησεν έξω του λιμένος τήν φρεγάταν, ήτις παρέλαβεν αυτούς, ύποστάσα όμως καθ' όδόν βλάβην τών μηχανών, ήναγκάσθη να έπιστρέψη εις Μομπάτζαν, όπόθεν άποπλευσασα έκ νέου, μετά τήν έπισκευήν, έφθασε χθές τό έσπέρας εις τήν νήσον Μαέ, πρωτεύουσαν του συμπλέγματος τών Σεύσελών. Έκει δέ ό Άρχιεπίσκοπος καί οι μετ' αυτού περιωρίσθησαν ύπό φρουράν εις τήν άπομακρυσμένην από τής πόλεως θερινήν έπαυλιν του αύτόθι Άγγλου διοικητού (περιχαρκαωθεΐσαν διά συρματοπλεγμάτων), άπαγορευθείσης πάσης οίασδήποτε προς αυτούς έπικοινωνίας.

Κατά τόν πλούν ό Μακ. Άρχιεπίσκοπος άπηύθυνε, διά του άσυριμάτου τό έσπέρας τής παρελθούσης Παρασκευής, προς τόν Θεοφιλέστατον Έπίσκοπον Σαλαμίνας κ. Γεννάδιον τό έξής μήνυμα: «Ό Θεός έπεούλαξεν εις έμέ καί αδήν τήν δοκιμασίαν. Βαδίω γαλήνιος τόν δρόμον τής έξορίας. Ό Θεός έστω βοηθός καί σκεπαστής».

Άμα δέ τή εις τόν τόπον τής έξορίας άφίξει καί τώ έγκλειστώ των, ή Α. Μακαριότης μετά τών συναιχμαλώτων αύτής έτέλεσαν τήν Ιεράν άκολουθίαν, ής αι ψαλμοφδίαι ήκούσθησαν έξω τής οικίας.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Άπό τής ενάρξεως του πανεπιστημιακού έτους 1955-56 εισήχθη ή έλληνική όρθόδοξος Θεολογία εις δύο νέα Πανεπιστήμια τών Ήνωμένων Πολιτειών τής Άμερικης, εις τό Πανεπιστήμιον Columbia τής Νέας Υόρκης καί εις τό Πανεπιστήμιον του Michigan. Άπό πολλού δέ διδάσκεται αύτη εις τό Πανεπιστήμιον του Harvard, τό όποιον ήδη έχει μόνιμον έδραν ταύτης, καθώς καί τής Βυζαντινής Έκκλησιαστικής Ιστορίας. Εις ταύτα δέον να προστεθώσιν ή έλληνική Θεολογική Σχολή τής Βοστώνης καί ή ρωσική του Άγ. Βλαδιμήρου έν Ν. Υόρκη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αιδ. Σταθόπουλον Νικ., Άραχωρίτικα (ή Βουλωμένην) Αίγιον) ζητηθέντα άπεστάλησαν εις τήν ύφ' όμών ύποδειχθείσαν διεύθυνσιν: τά εις προηγουμένην διεύθυνσιν σας άποστελλόμενα φύλλα έπεστρέφοντο. — **Αιδ. Πρόχον Γεώργ.**, Άρχοντιζόν, Θεοσίνας καί Οικονόμου Κων., Όμόλιον, Λαρίσης: άλλαγή διευθύνσεως σας έγένετο. — **Όσ. Μοναχόν Άνδρ. Σφουγγατάκην, Καρυάς:** διευθύνσις σας διορθώθη συνδρομαί έλήφθησαν εύχαριστούμεν. — **Αιδ. Κοτρωνάκιον Κων., Καλιβία, Κρήτης:** ένεγράφητε από 1)156. — **Όσ. Μοναχόν Παναγιωτόπουλον Μακ.**, Ι. Μ. Άγκαράθου, Πεδιάδα, Κρήτης) ζητηθέντα άπεστάλησαν. — **Per. Paredaniel S., Brakran, Transvaal, S. A:** άλλαγή διευθύνσεως σας έγένετο. — **Αιδ. Αυγουστάτον Ίω., Λακύνθα, Κεφαλληνίας:** ένεγράφητε περί τής χειροτονίας σας νυν τό πρώτον ειδοποιήθημεν. — **Σχολειόν του Χριστού, Θεσσαλονικήν)** ζητηθέντα άπεστάλησαν. — **Αιδ. Τσίγκον Γ., Σύμην, Δωδεκανήσου:** ένεγράφητε. — **Έκκλ. Συμβούλιον Ι. Ν. Άγ. Παρασκευής Σπερχειάδος:** συμμεροφρόθημεν προς τήν ύπόδειξιν σας: εύχαριστούμεν. — **Αιδ. Τσιοκάνην Δημ., Νεοχώριον, Τρικάλων καί Κόντων Άθαν., Άποστολιάν, Παρνασίδος:** άλλαγή διευθύνσεως σας έγένετο. — **Αιδ. Σποράκην Έμμαν., Νεοχώριον, Χανίων Κρήτης)** ζητηθέντα άπεστάλησαν. — **Έκκλ. Σχολήν Άγ. Αναστασίας καί Όσιολ. Παύλον Λαυριώτην, Καρυάς, Άγ. Όρος:** συνδρομαί έλήφθησαν εύχαριστούμεν. — **Ι. Μητρόπολιν Αιτωλίας:** έλάβομεν τά ύπ' αριθ. 307, 308, 309, 310/17-2-56 καί 322/20-2-56 ύμέτερα έγγραφα καί σας εύχαριστούμεν. — **Ι. Μητρόπολιν Καλαβρύτων καί Αιγιαλείας:** έλάβομεν τό ύπ' αριθ. 115/28-2-56 ύμέτερον έγγραφον σας εύχαριστούμεν. — **Ι. Μητρόπολιν Δημητριάδος:** έλάβομεν τό ύπ' αριθ. 133/31-1-56 ύμέτερον έγγραφον καί σας εύχαριστούμεν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ίερά Μητρόπολις Κίτρους

Έχοντες ύπ' όψει τās διατάξεις τών άρθρων 46, 47 καί 48 του Α. Ν. 2200/40, «περί Ι. Ναών καί Έφημερίων» καί προκειμένου να προβώμεν εις τήν πλήρωσιν τών κενών έφημεριακών θέσεων: α') Άγίας Παρασκευής έν Κατερίνη καί β') Άγίου Άθανασίου έν Αιγινίω, καλούμεν τούς βουλομένους καί κεκτημένους τά κανονικά καί νόμιμα προσόντα, όπως έντός μηνός από σήμεραν ύποβάλλωσιν ήμίν σχετικήν αίτησιν μετά τών ύπό του ώς άνω Νόμου όριζόμενων πιστοποιητικών προς άνακήρυξιν αύτών ως ύποψηφίων.

Έν Κατερίνη τή 1η Μαρτίου 1956

† Ό Κίτρους Β α ρ ν ά β α ς.

Ίερά Μητρόπολις Λαρίσης καί Πλαταμώνος

Έχοντες ύπ' όψει τās διατάξεις τών άρθρων 46 παρ. 2, 3 καί 47 του Νόμου 2200/40, «περί Ιερών Ναών καί Έφημερίων», καλούμεν τούς βουλομένους καί έχοντας τά νόμιμα προσόντα, όπως καταλάβωσι τήν κενήν οργανικήν θέσιν τακτικού έφημερίου του έν Σωτηρίω Ίερού Ένοριακού Ναού του Άγίου Άθανασίου, όπως ύποβάλλωσιν ήμίν έντός μηνός από τής δημοσιεύσεως τής παρούσης σχετικήν αίτησιν μετά τών άπαιτούμένων δικαιολογητικών, προκειμένου να προβώμεν εις άνακήρυξιν ύποψηφίων προς πλήρωσιν τής άνωτέρω χρευσούσης έφημεριακής θέσεως.

Έν Λαρίση τή 12η Μαρτίου 1956

† Ό Λαρίσης Δ ω ρ ό θ ε ο ς.

Ίερά Μητρόπολις Μαρωνείας

Έχοντες ύπ' όψει τās διατάξεις τών άρθρων 46, 47 καί 48 του Α. Ν. 2200/40, «περί Ιερών Ναών καί Έφημερίων», καλούμεν τούς βουλομένους καί έχοντας τά κανονικά καί νόμιμα προσόντα, όπως καταλάβωσι τās κενάς οργανικές θέσεις τακτικού Έφημερίου τών ένοριών: 1) Άγίου Γεωργίου Κομοτινής, 2) Κοιμησεως Θεοτόκου Μαρωνείας καί 3) Παμμεγίστων Ταξιαρχών Ξυλαγανής, ίνα ύποβάλλωσιν ήμίν έντός μηνός από τής δημοσιεύσεως τής παρούσης τά νόμιμα καί κανονικά πιστοποιητικά, προκειμένου να προβώμεν εις τήν άνακήρυξιν ύποψηφίων προς πλήρωσιν τών άνωτέρω κενών έφημεριακών θέσεων.

Έν Κομοτινή τή 29η Φεβρουαρίου 1956

† Ό Μαρωνείας Τι μ ό θ ε ο ς.

Ίερά Μητρόπολις Ναυπακτίας καί Εύρυτανίας

Προκειμένου να πληρωθή ή κενή θέση τακτικού Έφημερίου του Ιερού ένοριακού Ναού «Άγίου Γεωργίου» Βραγγιανών-Εύρυτανίας, καλούμεν τούς βουλομένους να καταλάβωσιν τήν θέσιν ταύτην, όπως ύποβάλλωσιν ήμίν έντός μηνός από τής δημοσιεύσεως τās ύπό του Νόμου όριζόμενα πιστοποιητικά.

Έν Ναυπάκτω τή 6η Μαρτίου 1956

† Ό Ναυπακτίας καί Εύρυτανίας Χ ρ ι σ τ ο φ ό ρ ο ς.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Έκδιδόμενον κατά δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ό Άθηνών ΣΠΥΡΙΔΩΝ

† Ό Ναυπακτίας καί Εύρυτανίας ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Ό Αήμνου ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1923-1956)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

(† 25 Ιανουαρίου 1956)

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΜΜΑΝ. Γ. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ

Πρωτοπρεσβύτερος—Κατηχητής

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: ΤΙΜΟΘΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ